

A menza!

(3. oldal)

Szakbarbárság...

(4. oldal)

Sporthírek

(5. oldal)

Min nevetnek máshol?

(6. oldal)

SZEGEDI

XIII. évfolyam 2. szám
1975. február 24.

Egyetem

A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

Fokozott felelősséggel

Az Orvostudományi Egyetem kommunistái február 6-án, az Apáthy Kollégium nagytermében tartották pártértekezletüket. A tanácskozáson megjelent és az elnökségben foglalt helyet dr. Schultheisz Emil egészségügyi miniszter, dr. Vidovszky Kálmán, az MSZMP KB alosztályvezetője, dr. Lukács Jenő, az Egészségügyi Minisztérium főosztályvezetője, Török József, a Szegedi városi pártbizottság első titkára és dr. Koncz János, a megyei pártbizottság osztályvezetője.

A pártbizottság beszámolója — amit dr. Cserháti István titkár ismertetett — részletesen elemezte az elmúlt négy évben az egyetemen végzett pártmunkát, illetve a további tennivalókat. Szólt a beszámoló arról, hogy a pártmunkát elsősorban a X. Kongresszus és a felsőbb párt-szervek határozatai szabták meg, bázisát pedig az alapszervezetek jelentették. Az egyetemi oktató-nevelő munkával kapcsolatban — többek között — megállapította, hogy az oktatás korszerűsíté-

se, hatékonyságának fokozására tett erőfeszítések következtében a hallgatók képzése az utóbbi években jobban összehangba került a gyakorlat által támasztott követelményekkel. Ez annál is inkább örvendetes, mert az eredmények annak ellenére születtek, hogy az oktatói munka anyagi-tárgyi feltételei nem javultak számottevően. Bizonyos vonatkozásban javultak viszont az oktató-nevelő munka személyi feltételei; de további fontos feladat ezzel kapcsolatban az, hogy az egyetem párt-állami-és KISZ-vezetése az eddigieknél átgondoltabban és összehangoltabban ervényesítse a kiváló oktatók erkölcsi és anyagi megbecsülését, s jó értelemben vett népszerűsítését. Amilyen fontos azonban az elismerés, a dicséret, olyan fontos a kötelességüket nem teljesítők, a hanyag, az oktatási-nevelési céloknak nem megfelelő tevékenységet folytatók szigorú felelősségre vonása is. Fokozott felelősségre van szükség e téren; az oktatási reform valóra váltásában a párt-szervezetnek és minden tagjának fontos szerepe lesz a jövőben is. Az oktatással kapcsolatos alapvető szemléletváltozásnak érvényre kell jutnia az egyetemen. Következésképpen érvényre kell jutni azt az elvet, hogy minden feladatot az oktatásnak kell alárendelni — ez ma az egyik legfontosabb politikai kérdés az egyetemen.

Dr. Cserháti István ismertette a pártbizottság beszámolóját.

hogy az magas szintű, országosan elismert. A személyi feltételek a klinikákon az orvosokat tekintve jók, a nővérhiány a korábbi évekhez képest csökkent, nőtt a szakképzett ápolónők aránya: változatlanul komoly gondokat okoz viszont a beteghordók közötti fluktuáció. A tárgyi feltételeket illetően köztudott, hogy a klinikák épületei elavultak, a zsúfoltság igen nagy, a növekvő igények miatt állandósult a helyszűke, s a bővítésekkel ezt radikálisan nem tudják megoldani. A klinikák megnövekedett feladatai és az új feladatok vállalása nem volt arányban a tárgyi feltételek alakulásával az elmúlt években, s ez sajnos sok feszültséget, konfliktust eredményezett — ezen a helyzeten mindenképpen változtatni kell. A gyógyítás és diagnosztikus célokat szolgáló műszerezettség az utóbbi években javult, de változatlanul fel-tűnő különbségek vannak e tekintetben az egyes klinikák között, s ez feszültségek forrása. — Az etikai helyzet az egyetemen

általában jónak mondható; de ezzel kapcsolatban hangsúlyozni kell, érvényre kell juttatni azt az alapvető követelményt, hogy az emberek megítélésénél csakis azonos feltételek biztosítása esetén szabad azonos mércét szabni. A tudományos munkáról szólva kiemelte a beszámoló, hogy az egyetemi Tudományos Bizottság működése 1973 ősze óta hatékonyabbá vált, a párt befolyása jobban érvényesül. Komoly előrelépésnek tekinthető a tudományos munka intézetekénti felmérése, kritikai értékelése. Az összehangoltabb munkával az utóbbi időben a műszerbeszerzés és kihasználás tevékenységében továbbra sem megoldott azonban a műszerek karbantartása. A párt-szervezetnek az a törekvése, hogy „A Tudományos Bizottságot olyan fórummá alakítsuk, amely egyetemi szinten állami vonalon jelentős tényező a KB tudománypolitikai irányelveinek megvalósítása terén” — sikerrel járt. A tudományos munka személyi feltételei is javultak, s örvendetes, hogy a minősített oktatók között a párttagok aránya az utóbbi időben jelentősen megnőtt.

Az ifjúsági szervezetnek az egyetemen végzett munkáját értékelve leszögezték, hogy az eszmei-politikai nevelőmunkát valamennyi KISZ-es tevékenység alapjának tekintik. Ebben a munkában a KISZ mellett a Marxizmus—Leninizmus Intézet és a Hallgatói párt-szervezet is jelentős feladatokat vállal, a

párttag oktatók ilyen irányú tevékenysége viszont nem kielégítő. Fokozni kell ezt a tevékenységet, annál is inkább, mert a hallgatók egy részében a vallásos világnézet befolyása jelenleg is él. A politikai munkát e téren hatékonyabbá kell tenni. Továbbra is fontos feladat a fizikai dolgozók gyermekeinek segítése. S az, hogy a jövőben a tanulmányi csoportokat KISZ-es közösségekké kell formálni, ahol aktív politikai munka folyik. A KISZ-munka pártirányítása és segítése több szinten, jó együttműködéssel eredményesen folyik, javítandó viszont a párttagok részvétele a kisebb közösségek politikai arcultatának formálásában.

A nőpolitikai határozat egyetemi végrehajtását elemezve a pártbizottság beszámolója szólt arról, hogy kiegyenlítettebbé vált az azonos munkakörökben dolgozó nők és férfiak bérezésének aránya, de: a diplomás nők fizetési átlaga a férfiakéhoz viszonyítva több mint 200 forinttal alacsonyabb — ennek oka a statisztika szerint, az, hogy a magasabb vezetői beosztású munkakörökben kevés nő dolgozik. A minősített diplomás nők száma a beszámoló idejében 3-ról 5-re emelkedett, s körülbelül tíz orvosnő készül féléven, két éven belül tudományos fokozat megszerzésére. Nőtt valamelyest a nők arányszáma a vezető testületekben. Számos szociális intézkedéssel igyekeztek segíteni — a párt-szervezet és a szakszervezet együttműködve — az egyetemen dolgozó nők helyzetén, de e téren is van még számos tennivaló.

A beszámolót követő vitában a felszólalók többsége az egyetemi oktató-nevelőmunka problémáiról, az orvosképzés, a tudományos kutatómunka, illetve a gyógyítás, a betegellátás eredményeiről és gondjairól szólt. Az egyetem számos feladatáról; az oktatásról, a gyógyításról és a tudományos munkáról, illetve ezen teendők arányairól beszélt többek között dr. Schultheisz Emil egészségügyi miniszter is, hangsúlyozva, hogy mindebben milyen jelentős szerepe van az egyetem vezetőinek, kommunisztáinak. Elismeréssel szólt orvos-egyetemünknek az oktatási reform megvalósításáért tett erőfeszítéséről. Kiemelte a miniszter — és más felszólalók is —, hogy az egyetem kommunisztáinak feladata a hármas követelményrendszerben az oktatómunkát megfelelő színvonalra, rangra emelni. A beszámolóhoz hozzászóló küldöttek az ifjúsági szervezet, a kollégiumok tevékenységéről, az egyetemen dolgozó nők és fiatalok helyzetéről, a káderutánpótlás problémáiról beszéltek.

Miután a SZOTE 338 párttagját képviselő küldöttek elfogadták a pártbizottság beszámolóját, sor került a városi pártértekezlet küldötteinek és az egyetemi pártbizottság tagjainak megválasztására. A 37 tagú új egyetemi pártbizottság ezt követően megtartotta első ülését, amelyen megválasztották a 9 tagú végrehajtó bizottságot. Az orvosegyetemi pártbizottság titkárává dr. László Ferenc docenst választották. A vb tagjai: dr. Balogh Eleonóra, dr. Bártfai György, dr. Cserháti István, dr. Mónus Zoltán, Pataki Mária, dr. Sütő Mihály, Tokaji Lajos és dr. Tóth László. A fejeletmi bizottság elnöke: dr. Minkler Emil lett.

Pályázati felhívás

A Magyar Újságírók Országos Szövetségének Elnöksége és a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizottsága pályázatot hirdet az újságírói munkára alkalmas fiatalok felkutatására.

A pályázaton részt vehet minden tizennyolc és harminc év közötti fiatal, aki vonzalmat érez az újságírói pálya iránt, de még nem publikált rendszeresen és az előző pályázatokon nem ért el helyezést.

A pályaművek — hazánk felszabadulásának 30. évfordulója alkalmából — a szocialista építőmunka kérdéseivel foglalkozhatnak.

Pályázni az újságírás valamely műfajához tartozó (tudósítás, riport, interjú, cikk stb.), eddig még nem publikált írásokkal le-

het. A résztvevők három, vagy ennél több pályamunkát küldhetnek be, gépirásos példányban. A pályázathoz részletes életrajzot is mellékelni kell. A pályázatokat vezető újságírók bírálják el.

A pályázat díjai:

I. díj	1	3 000.— Ft
II. díj	2	1 500.— Ft
III. díj	3	1 000.— Ft

A KISZ KB különdíja: 2 000.— Ft.

Beküldési határidő: 1975. március 31.

Cím: MUOSZ Oktatási Központ 1368 Budapest, Népköztársaság útja 101.

Eredményhirdetés: 1975. május 7-én a Magyar Sajtó Házában.

Magyar Újságírók KISZ KB Országos Szövetsége

KISZ-vezetőképzők

A József Attila Tudományegyetem KISZ-bizottsága február 5-én és 6-án tartotta téli vezetőképzőjét az intézmény klubjában. A vezetőképzőn a résztvevők megismerhették az 1974—75-ös mozgalmi év második felének feladatait.

A Szegedi Orvostudományi Egyetem KISZ-vezetői február 3-án és 4-én az Apáthy István kollégium tanulójában értékelték az elmúlt fél év mozgalmi munkáját, valamint megtárgyalták az elkövetkező időszak feladatait.

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola KISZ-végrehajtóbizottsága február 6-án a főigazgatóság kis tanácstermében tartotta vezetőképző értekezletét.

Felső képzőkön: Süli Máriát, a BTK KISZ-titkárát hallgatják társai. Alsó képzőkön: a SZOTE KISZ-vezetőinek egy része látható, amint az előadást hallgatják. (Fotó: G. Bárdos)

Diákköri konferenciák

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Főigazgatósága, Tudományos Diákköri Tanácsa és a KISZ VB február 5-én hazánk felszabadulásának 30. évfordulója tiszteletére tudományos diákköri konferenciát és művészeti alkotóköri bemutatót rendezett. Hegedűs András főigazgató ünnepélyes megnyitójával kezdődött az egésznapos program, melynek keretében délelőtt a hallgatók hét szekcióban olvasták fel tudományos dolgozataikat, délután pedig a művészeti alkotókörök bemutatójára került sor.

A konferencián hét szekcióban 61 dolgozat hangzott el, ezek közül 36-ot javasoltak az országos konferenciára, hozzájuk hat tavaly született dolgozat csatlakozik. Így a főiskola 42 dolgozattal vesz részt az áprilisban megrendezésre kerülő országos konferencián.

Külön színfoltja volt a tudományos ülésnek, hogy a testvér főiskolák hallgatói, a potsdami, a nyitrai és a krakkói főiskolások is részt vettek a konferencián. Mind a három főiskola két hallgatót delegált, akik értékes, színvonalas pályamunkákkal szerepeltek.

Dr. Kóbor Jenő, a Tudományos Diákköri Tanács elnöke elmondta, hogy ha az eddig megrendezett helyi TDK konferenciákat összehasonlítjuk a mostanival (ami elég nehéz és összetett feladat), megállapíthatjuk, hogy emelkedett a színvonal, ezt bizonyítja az érdeklődés megnövekedése. Jól bevált az oktatásmentes munkanapokon megrendezett TDK.

A délutáni program képzőművészeti és fotókiállításal kezdődött, amelyet a Teleki Blanka Kollégium olvasójában nyitott meg Lelkes István főiskolai adjunktus. A tárlaton szereplő hallgatók munkáiból a gödöllői Agrártudományi Egyetemre mintegy 10—15 pályamunka jut tovább. Kiemelkedő teljesítményt nyújtott az Ének-Zenei Tanszék művészeti diákköre, akik Pergolesi: Az úrhatnám szolgáló című művét adták el. Az irodalmi diákkör évfordulóira emlékezve Jókai, Szabó Lőrinc, Vörösmarty és József Attila egy-egy alkotását idézte, Bellai Klára, Loncsák Judit, Magyar Erzsébet és Pethő Eszter főiskolai hallgatók tolmácsolásában. (Az Irodalmi Színpad tervezett produkciója Mácza János: A fekete kandúr című művének bemutatása sajnálatos módon elmaradt.)

A Szegedi Orvostudományi Egyetem Tudományos Diákköri Tanácsa február 6—8. között rendezte meg konferenciáját. A Szemészeti Klinika előadótermében 70 dolgozat felolvasására került sor a három nap alatt. Örvendetes, hogy a Marxizmus—Leninizmus Intézet diákkörűinek mind a 13 dolgozatát továbbjutásra javasolta a zsűri. A pécsi konferencián 20 dolgozattal — 15 orvos, és 5 gyógyszerész — képviselteti majd magát a Szegedi Orvostudományi Egyetem. A Szemészeti Klinika előadótermében külföldi vendégladók is — számszerint tizennygyen — katedrúra léptek. Sok érdekes magas szintű előadás hangzott el.

(Folytatás a 2. oldalon)

Kommunisták tanácskozása

A József Attila Tudományegyetem 387 kommunisztájának több mint száz küldötte tanácskozott február 7-én az aulában. Az egyetemi párttervezet elnökségében ott volt többek között Tóth István, az MSZMP KB alosztályvezetője, dr. Ozvald Imre, a városi pártbizottság titkára és dr. Koncz János, a megyei pártbizottság osztályvezetője. Az elnöklő dr. Márta Ferencnek, az MSZMP KB tagjának bevezető szavai után az egyetem KISZ-esei és a Ságvári Gyakorló Iskola úttörői köszöntötték a küldötteket.

A pártbizottság beszámolóját az elmúlt négy évben végzett munkáról, illetve a jövő feladatairól dr. Krajkó András titkár ismertette. A beszámoló bevezetőjében szót arról, hogy a felsőoktatási intézményeknek az elmúlt négy évben egyszerre kellett szembenézni a tudomány, az oktatás, a nevelés és az egyetemi élet szinte minden kérdésével. Az alapvető pártirányzatok nyomán új programok, szabályzatok készültek. A tudomány-, oktatás- és ifjúsáspolitikai állásfoglalások végrehajtásában a JATE-n vitathatatlan eredményeket érték el. — Az elmúlt négy esztendő változást hozott az egyetem fejlesztésében is, több beruházás kivitelezése megkezdődött, illetve befejeződött, ezek a legakutabb gondokon segítettek is, de a szükséges fejlesztést még nem biztosítják. Legtöbb gondot ma is a helyiségek hiánya okozza. — Az egyetem lehetőségei nem fejlődtek megfelelően a káderutánpótlás szempontjából sem: a fiatalok pályakezdése megnehezült. A követelmények emelkedtek, a szociális gondok pedig sűrűsödnek; az eddigieknél jobban oda kell figyelni megoldásukra!

A beszámoló megállapította, hogy a demokratizmus az egyetemen jelenlévő hatóerővé vált. Hangsúlyozta: a demokratizmus jogok és kötelességek egysége; nemcsak döntések előkészítésében való részvétel, hanem tett, cselekvés, részvétel a végrehajtásban, a munkában. — Az állami és a pártbizottságok között mind egyetemi, mind kari szinten jó elvi és gyakorlati kapcsolatok alakultak ki. Sajnos, ugyanez nem mondható el ilyen egyetemes mértékben a pártbizottságok és szervezetek irányító, ellenőrző tevékenységéről.

Folyamatosan és megkülönböztetett gondallal foglalkoztak a tudományegyetemen a beszámolási időszakban az oktató-nevelő munka továbbfejlesztésével, hatékonyságának emelésével. A korszerű képzés céljait és tartalmát meghatározó új programok, tantervek készültek. Mind a BTK-n, mind a TTK-n a figyelem középpontjába a tanárképzés került. Alapelveként vált, hogy az oktatás csak a nevelő munkával együtt hatékony. A nevelési tevékenységet elemezve leszögezték, hogy minden azon fordul meg, hogy az oktatókban mennyire él az igénye, belső kényszere annak, hogy a szakismeret átadása közben az egyéniség és a világnézet formálói is legyenek. A jövőben erre az eddigieknél jobban kell törekedni, s ebben nagyobb felelősség hárul a tanszékvezetőkre is.

Tervezhető, a gyakorlat igényeinek közelebb került a tudományos munka, kialakultak fő

irányai, növekedett anyagi bázisa. Gyarapodott a tudományos fokozattal rendelkező oktatók, kutatók száma, kiszélesedtek, tartalmasabbakká váltak nemzetközi kapcsolataink, megélnéült és színvonalasabb lett a tudományos diákkörök tevékenysége — állapította meg a pártbizottság beszámolója. Erősödött az egyetem ilyen irányú kisugárzása környezetére. A következő években a hatékonyság növelésére kell törekedni, tovább kell javítani a tudományos munka tervezését, koordinálását. Jobb kapcsolatokat kell kialakítani a hazai tudományos műhelyekkel.

Az agitációs és propaganda munka helyzetét elemezve a beszámoló megállapította, hogy az elmúlt négy évben sikerrel valósult meg az a cél, hogy a taggyűlések rendszeresen foglalkoznak ideológiai témákkal. Javult a pártcsoportok ideológiai tevékenysége is. Egyre fontosabb szerepet tölt be az előadásos propagandamunka a KISZ és a kollégiumok életében, de e téren negatív vonásként megemlítendő, hogy a párttagok spontán részvétele az ifjúsági rendezvényeken nem kielégítő, s ez gyengíti az egyéni agitáció lehetőségét. — A párt- és tömegszervezeti oktatás az egyetemen koordináltan és szervezeten valósul meg, formái azonban tovább bővíthetők.

Kitért a beszámoló lapunk munkájának értékelésére is, s a következőket állapította meg: „A Szegedi Egyetem egyetemes politikai irányultságát megtartva a beszámolási időszakban összességében egyenletes, megbízhatóan jó minőségű lapja volt a három felsőoktatási intézménynek. Törekedett arra, hogy eleven, színes, informatív és elemző, megalapozott és konstruktív kritikát adjon az intézmények életéről. Az utóbbi időben egyre ifjúságcentrikusabbá váló újság azonban az ideológiai-politikai kérdésekkel való jobb és hatékonyabb foglalkozás terén nem tudott a kívánatos mértékben előre lépni, és ebben saját felelősségünk is hangsúlyozni kell. Ahhoz, hogy a Szegedi Egyetem komoly segítségét jelenthessen az egyetemi párt- és KISZ-szervezetek agitációs-propaganda, ideológiai-politikai munkájának hatékonyabbá, színvonalasabbá tételéhez, több effektív támogatást kell nyújtani a szerkesztőségnek, az illetékes testületek belső kezdeményezéseivel, cikk írással, illetve cikkeket íratásával”. Arról is szólt a beszámoló, hogy az egyetemen a káderpolitikai célkitűzések lényegében érvényesülnek, de még nem mindenhol megfelelő a kádermunka hatékonysága. A pártbizottságok több segítséget kell nyújtani a követelményrendszer egységes értelmezéséhez, a követelmények további finomításához és főleg azok következetes érvényesítéséhez.

A továbbiakban a beszámoló a pártélet főbb kérdéseit elemezte. Megállapította, hogy a pártbizottságok lépést tartottak az általános fejlődéssel: a hatékonyabb munkára alkalmasabb, a növekvő feladatokhoz feljövőtű kollektívák váltak. — A PB és a végrehajtó bizottság munkastílusáról elmondták, hogy fejlődött; színesebbé vált a pártmunka eszköztára, módszerei hatékonyabbak lettek. A pártbizottság és a vb kapcsolata a felsőbb szervekkel szorosabbá, egyre tar-

talmasabbá vált. — Az elmúlt időben növekedett az alapszervezetek önállósága, irányító, ellenőrző szerepe, az intézmény, illetve a karok életében. Erősödött az alapszervezetek eszmei és politikai cselekvési egysége. Javult a pártfegyelm, erősödött a kommunista felelőssége. Fokozódott a párttagság részvétele a pártfeladatok, megbízások teljesítésében. De a jövőben erősíteni kell a pártrendszer bírálatát, a szemlékre szót is; a kollektív ellenőrzést és az egyéni felelősséget. Fokozni kell a kommunista személyes példamutatását.

A tömegszervezeti munkát taglalva a beszámoló kitért arra, hogy az utóbbi négy évben a KISZ-élet legfőbb új jellemzője az egyetemen kívüli közeleti tevékenység nagymértékű kiszélesedése. Némileg javult a szervezeti élet, jórészt a követelményrendszer hatására, de a tanulmányi és az eszmei-politikai nevelés síkján az előrehaladás nem megfelelő. Sajnos, tért hódított a hallgatók egy részének szemléletében az individualizmus, a könnyen-élés eszményítése, „a tanulás magánügy” elve, több lett a magatartásbeli lezsértség. Ezek ellen következetesen fel kell lépni. Az egyetemi KISZ-szervezetnek nagyon fontos feladata a jövőben arra törekedni, hogy az egyéni feladatvállalás rendszerből adódó újszerű lehetőségeket optimálisan kihasználják. Többet kell tenni e téren a tanároknak is. Oktatóink egy részében nem él állandó igényként a hallgatókkal való (tanórán kívüli) rendszeres foglalkozás, s ezen változtatni kell. — Megállapította a beszámoló, hogy hatékonyabbak lettek az egyetemi pártbizottságok és szakszervezeti szervek együttműködésének közvetlen és közvetett formái. További fontos feladat azonban a pártbizottságok, hogy fokozottabban segítse a dolgozók alapvető élet- és munkakörülményeinek javítását szolgáló szakszervezeti munkát.

Az igen alapos, részletes, kritikus és önkritikus beszámolót (aminek itt most csak a leglényesebb részleteit idéztük) tizenhárom hozzászólás követte. Legtöbbször az egyetemi oktató-nevelő munkáról, a tudományos tevékenységről — s az ezekkel összefüggő problémákról szóltak. Kiemelték a tanárképzés fontosságát; az ifjúság nevelésének hatékonyabbá tételének szorgalmazását; a KISZ-munkának a párttagok által való jobb segítségének szükségességét; a fiatal oktatók anyagi- és lakásgondjai megoldásának sürgető tennivalóit; valamint azt, hogy az egyetemi oktatásban a tudományos kutatómunkának éltető vonásnak kell lennie.

A beszámoló és a kongresszusi irányelvekkel, a szervezeti szabályzatokkal kapcsolatos állásfoglalás elfogadása után a párttervezet megválasztotta a 37 tagú pártbizottságot és a városi párttervezetletről a hét küldöttet. Az új pártbizottság ezt követően megtartotta első ülését és megválasztotta a 9 tagú végrehajtó bizottságot. A pártbizottság titkárává ismét dr. Krajkó András docent választották, a vb tagjai: dr. Bartók Mihály, dr. Égető Emese, dr. Gécseg Ferenc, dr. Nagy Pálné, dr. Székely Sándor, dr. Újvári József, dr. Végh Gyula és dr. Vörös László. A fegyelmi bizottság elnöke dr. Ördög Piroksa.

HEGEDŰS ANDRÁS

Arany, Petőfi, Gárdonyi, Móra művészetének ihletett szavú, örökökön izzó értője és értetője volt; túlzás nélkül szólva: próféta hevíletű tolmácsolója az írott szó varázsos szépségének. Irodalomtörténészként, tanulmányok, életregények szerzőjeként — egyaránt a kivételes képességek közül való...

Szorgos tollal szinte halála percéig a magyar irodalom nagyjairól vallott. Gondolatgazdag, pontos vallomások sorjázta a papíron, s nem hiányzott belőlük — a tudós elmélyültségen felül — a szeretet szava sem. Intellektuálisan minduntalan átsütött a személyes érzelmek nemes hevílete.

S ez nála, az erdős, dombos, népdalokat is termő egykori „gömörországi” félárva bányászfiú mindig természetes életem maradt. Bármilyen fontos állami posztokra is állították — ő mindig megmaradt a beretkei parasztasszony-édesanya igaz érzésekkel s nemes indulatokkal feltöltöztetett fiának — vidám, hasznosan tevékenykedő, póztalan, egyszerű embernek, akinek számára mára természetes életérzés volt az egyszerű, kétkezi emberekhez való tartozás, akinek számára magától értetődő magatartás maradt a másokért való fáradozás, a segítőkészség, a humanum.

Valósággal, a szó igaz értelmében égette el magát — a közért, embertársaiért, az új generációért. Nem ismert megtorpanást, nem mutatott erőtlén csüggedést. Pionír-sors volt az övé, áldozatos — és nagyon-nagyon korán ellobbanó...

Talán édesanyjától látta a példát ehhez az életformához. Hiszen két esztendő volt, amikor apját messzeföldön — Amerikában — maga alá temette az omló bányamély, s édesanyja töretlen szívóssággal, heroikus kitartással kereste meg két kicsiny gyermekének a létminimumhoz szükséges ételmet. Ő maga így vall erről:

„Aranyasszony volt az anyám, mert nemcsak kenyeret keresett, hanem a hajójegy árát is, s a fenyegető adósságot, sőt — amíg a háború tömegsírjába temetkezett nagybójt fiát siratta — engem engedett a városi iskolák hívó-vonzó világá felé. Ha fejkendő, munkában-nyűtt, földre-néző anyát látok, mindig megremeg a lelkem...”

Megremegett a lelkünk halála váratlan híre hallatára. Mert hiszen mennyi minden maradt abban az örökre letett, szorgos író-tollban: „Arany János a katedrán”, „Gárdonyi, a néptanító”, „Móra gyermek- és ifjúkora s pedagógus pályája gondos feldolgozás után, Tolnai Lajos, Móricz Zsigmond, Juhász Gyula, Kaffka Margit és Németh László pedagógiai nézeteit, közoktatás-politikai gondolatait rendszerező munkái, az ifjúsági irodalmat elemző művei és összeállításai után — mennyi, de mennyi tervét döntötte halomra a könyörtelen Végtet... Őréa valóban illenek barátjának, Benjámin Lászlónak

DRIEN KÁROLY

Dr. MAKAI LAJOS

Még alig múlt el egy hónap, hogy tanszékünk szeretett Lajos bácsija megkezdte nyugdíjas életét. Helyesebben csak úgy gondoltuk, hogy számos oly év áll még előtte, amelyek során élvezi majd a 36 éves becsületesen és lelkesedéssel végzett oktató-nevelő és tudományos kutató munka után méltán kijáró pihenést. Nyugalomba vonulása nem szakította el tanszékünkől. Csökkentett óraszámban ugyan, de továbbra is részt vállalt hallgatóink szakdidaktikai oktatásából. Készült a mostani félév megkezdésére, de már nem került sor arra, hogy ismét katedrára álljon. Február 3-án, 61. életévében bekövetkezett hirtelen halála elragadta körünkől.

1914. április 6-án született Bártázasán. Középiszkolai és egyetemi tanulmányait Szegeden végezte. Pályáját középiszkolai tanárként kezdte. 1952-ben került a József Attila Tudományegyetem Kísérleti Fizikai Intézetébe, ahol középiszkolai tapasztalatait felhasználva, a szakdidaktikával behatóan kezdett foglalkozni. Megszerezte az egyetemi doktori címet, majd a szorgalmasan végzett tudományos munkájának eredményeit kandidátusi disszer-

tációjában foglalta össze. Ennek alapján nyerte el a fizikai tudományok kandidátusa fokozatot. Nemcsak kiváló kutató volt a maga szakterületén, de kitűnő pedagógus is, aki tanárnemzedéket nevelt a fizika szeretetére és a lelkes, korszerű oktató-nevelő munkára. Nemcsak a fiatal diplomás tanárok keresték meg gyakorta oktatási problémáikkal, hanem a tapasztalatokkal rendelkező idősebb generáció tagjai is szívesen vettek részt a Makai Lajos által szervezett tanári továbbképzéseken. Munkásságának egy részét megörzi a jelenleg is használatban levő középiszkolai fizika tankönyv, több egyetemi jegyzet és igen sok általa tervezett demonstrációs eszköz.

Számos tudományos és társadalmi szervezet választotta tagjává. Eredményes munkáját államunk is elismerte: elnyerte az Oktatásügyi Kiváló Dolgozója címet és a Szocialista Kultúráért emlékérem tulajdonosa volt. Szomorú szívvel köszöntünk el dr. Makai Lajostól, a szerény, kiegyensúlyozott, segítőkész munkatársától, kedves barátunktól. Emlékét megőrizzük. A búcsúzó munkatársak Kísérleti Fizikai Tanszék

Diákköri konferenciák

(Folytatás az 1. oldalról)

A zsűri tagjainak egybehangzó véleménye szerint akár harminc dolgozat is méltó lett volna a továbbjutásra. A konferencia kitűnő lebonyolítása, illetve megrendezése a IV. évfolyam hallgatóinak odaadó munkáját dicséri, akik a társadalmi munkával szerzett pénzükből fedezték a „müsorfüzet” és a dolgozatkiadványok előállítás költségeit.

A Bölcsészettudományi Karon február 6-án öt szekcióban rendezték meg a „házi selejtezőket”. A zsűri döntése értelmében az országos vetélkedőn 52 szegedi hallgató fogja majd felolvasni dolgozatát. A magas színvonalra jellemző, hogy 8 kiemelt első díjra javasolt dolgozat is akadt, a közel 100 munka között.

Az Állam- és Jogtudományi

Pillanatkép a néprajzi diákkör üléséről, ahol többek között Vass Judit ismertette dolgozatát. (Fotó: G. Bárdos)

Karon a Tudományos Diákköri Tanács dr. Kemenes Béla tanszékvezető egyetemi docens elnökletével február 13-án tartott ülést. A tanács döntése értelmében a diákköri üléseken bemutatott és elbírált dolgozatok közül 16 került az országos döntőbe.

A Természettudományi Karon február 17—22. között tartották meg a XII. Országos Tudományos Diákköri Konferencia természettudományi szekciójának elődöntőit. A zsűri értékelése alapján 56 dolgozat került az április 1—3. között Szegeden rendezendő „döntőbe”.

Szakbarbárság és alkotó emberség*

Korunk sajátos jelensége az ismeretek mennyiségi és minőségi elemeinek robbanásszerű növekedése. Az emberi ismeretek (tudományok, művészetek stb.) évezredek, évszázadok alatt végbemenő lassú gyarapodása az utóbbi évtizedekben felgyorsult, majd a II. világháború után, növekedési üteme szédítő gyorsulásra váltott. E roppant sebességű haladás, új, eddig nem tapasztalt problémákat vet fel életünk minden területén. Szakmák keletkeznek, melyek korábban ismeretlenek voltak; eszközök, berendezések vonulnak be életünkbe úgy, mint használati tárgyak, holott csak funkciójukat ismerjük, működésükről csupán vélekedünk. Nem frázis, hogy hozzá kell szoknunk életünk részévé kell tenni a meglepőt, a nem várt újdonságot. A korábban századokon át változatlanul hitt elképzelések, tudományos igényű világképünk elemévé érett nézetek változtak át új összefüggések nyomására, tovább vizsgálendő, váratlan távlatokat nyitó tételekké.

Ismeretek egy életre?

A szakemberképzés hosszú századok alatt kialakult rendje szerint, az oktatási intézményekben megszerzett ismeretek egy életre szoltak, a képességgel rendelkező végzetek alkalmassá váltak a szakma művelésére. Közülük csak annak kellett továbbra is elméleti ismereteit bővíteni, aki ún. tudományos kutatással foglalkozott, tehát tudós lett, elméleti ember — míg a többiek maradtak a gyakorlati tevékenységénél. Mélyen rögződött ez a merev megosztás szemléletünkben, s hatása még jelen van ma is. Képzési rendszerünkben nem nyilvánul meg ez az elkülönülés, hiszen egységesen folyik az oktatás, függetlenül attól, milyen munkát tervez a hallgató végzés után. De igea élesen elválnak az elmélet és a gyakorlati munka a diploma megszerzésével. Holott éppen korunk sajátosságai közül való újdonság az elmélet és gyakorlat egyesülési folyamata, ami végső fokon lényegét képezi a tudomány közvetlen termelőerővé válásának.

Gyakorlati jelenség, hogy felsőfokú végzettséggel rendelkező szakemberek is elbizonytalanodnak elméleti problémák felbukkanásakor, hiszen azt nem rájuk tartozónak érzik, a tudósok dolgának vélik.

Való igaz, napjainkban nem célravezető az egyéni kutatómunka, csak a csoportos tevékenység eredményezhet sikereket, legalábbis a jelentős területeken. De ez nem indokolja az elmélet és gyakorlat különválásának szemléletét. Csak hogy a képzés mintegy eleve erre az álláspontra orientált, mert a társadalom ilyen magatartást szokott meg, ez hagyományozódott, rögződött; a jó orvos gyógyít, a kutató elméleti szakember. És ugyanúgy más szakmánál: a tanár legfeljebb hobbi-tevékenységként, „munkaidő-után” végez tudományos munkát, hisz nem az ő dolga. (Felsőoktatásról beszélünk, ezért nem említjük a különböző egyéb szakmákat, bár a probléma ott is megvan, például az újítások körüli nehézségek esetében.)

Kutatómunka—gyakorlati munka egyaránt részét képezik a harmonikus tevékenységnek, a társadalmi értelemben vett hasznosságnak. Egységük tesz a szó mélyebb értelmében korszerűvé, alkotó emberré. De kialakítani ezt a szemléletet, ennek már társadalmi oktatási feltételei vannak, melyek teljesítése hosszabb folyamat. Megkerülést azonban korszerűtlenné, elavulttá teheti a hallgatók világképét, nagymértékben csökkentve tevékenységük hatékonyságát.

Döntő szempont a szakmai művelődés iránti igény felkeltése, a képzés során. Oktatásunk korszerűsödésének általános feltétele a nyitottabb válság, a jó részt hagyományon és megszokáson alapuló bezárkózással szemben. A felsőoktatás társadalom felé fordulása, ezáltal az intézmény megújulása, elméleti kutatómunka és társadalmi szükséglet egységének kialakulása —

* A cikket azzal a szándékkal közöljük, hogy gondolataival vitát váltsunk ki. Várjuk és közöljük olvasóink hozzászólásait.

parancsoló szükség. Természetesen az igény nem új, hiszen már Engels is utalt rá, a terelés és a kutatás egységes feladatait elemezve, de korunkban legáltalában olyan súlyos akadályai vannak, mint korábban. A tudományos-technikai forradalom eredményezte információ-robbanás nem teszi lehetővé a „nyugalmas szemlélődést” hiszen mindig megújuló, változó világunk szüntelenül kérdéseket, problémákat dob felszínre. És rendkívül nehéz megőrizni egy adott témakörben is az áttekinthetést, s mintegy ellenállni a részmozzanatok hívogató kérdőjeleinek. Félreértés ne essék, szükséges a részletek, a perifériák kutatása, elemzése, hiszen ezekből épül fel az egész, s általuk új összefüggések kerülhetnek felszínre. De nem jöghatjuk el azt a fényűző, társadalmunk szellemi kapacitását pazarló álláspontot, amely a kutatókat csak elméleti tevékenységre, a dolgozókat gyakorlati munkára kényeszeríti. Ennek következménye azután, hogy a kapcsolatuk el-sorvad, az egyik úgymond robotól, a másik kutató, az elméleti dolgozó egy része pedig szükségszerűen orientálódik a „biztonságos témák” felé.

Oktatók példamutatása

A hallgatók végzés utáni orientációjában nagy jelentőségűek a képzési idő alatt őket ért hatások, benyomások, melyek a társadalmilag példaadónak tekintett személyek részéről jelentkezhetnek. Így az oktatók egész tevékenysége, közéleti-társadalmi magatartása, befolyásoló tényezők láncolatát képezik. Ez a befolyásolás gyakrabban indirekt, mint közvetlenül ható, ezért kíván felelősségteljes magatartást az oktatói funkció. Gyakran még az oktató tudomány rangja is hozzáidomul művelőéhez — a hallgatók megítélésében. Fokozottan ez jellemzi a különféle társadalomtudományokat, hiszen oktatói egyben megvalósítói is az elméletnek. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy az oktató komplex módon nevel, és tevékenységének hatékonysága személyes példájának is függvénye.

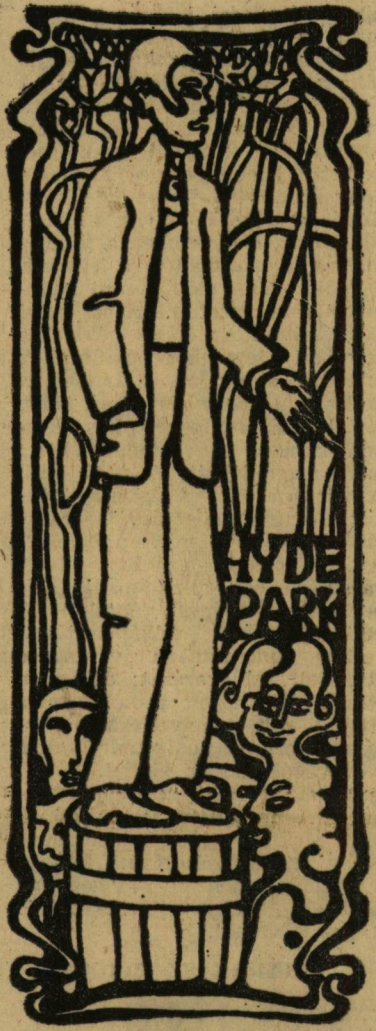
Felsőoktatásunk folyamatában nagy súllyal szerepel a jövő kérdéseire, várható problémáira történő felkészítés. A jövőendő — végzés utáni időszak — feladatainak megoldása annál nagyobb valószínűséggel modellezhető már a képzés során, minél inkább nyitott a tananyag a valóság iránt. Elősegíti ezt a törekvést, ha a képzési időszakban a hallgatók megszokják, hogy szakmájuk valóságos kérdéseiről értesülhetnek a különféle folyóiratokból, háttéranyagot gyűjthetnek autentikus szerzők műveiből, megtanulják a szakirodalom kezelését. Mindez nem mondható újdonságnak, hiszen lényegében a szemponatok érvényesítése mindig is hozzátartozott a felsőoktatáshoz. Am korunk mindezt fokozottan megköveteli, mert az információ-robbanás csak a bőség zavarát nyújtja a tájékoztatlanak. Oktatásunk ezért nem hagyakozhat az esetleges, egyedi ötletekre és kezdeményezésekre, e fontos feladat megoldásánál. Nem elégséges az, hogy néhány jó oktató az egyes intézetekben, tútekin a tantárgy határain és a szakma majdani művelőit igyekszik tájékozott emberré nevelni. Szükséges e törekvések tudatos, átgondolt szervezése, a képzési rendszerbe történő beépítése. Kívánó lehetőséget nyújtanak erre a gyakorlati foglalkozások, melyek biztosíthatják az elmélet-társadalmi szükséglet adott szintű összekapcsolását. Am mindezt csak akkor, ha túlépnek a tantárgy szűkreszabott keretein, a szakma irányába.

A felsőoktatási intézmények hallgatói, végzés után magasan kvalifikált szakemberként tevékenykednek, szakmájuk problémái között előbb-utóbb eligazodva és gyakran súlyos tájékoztatlan-ságban a szakmán kívül eső „másik kultúra” iránt. Márpedig a tudományos-technikai forradalom időszakában nem segíti, de gátolja a termékeny gondolkodást az egyes szaktudományok szűk falai közé zárkózó magatartás. A korszerű gondolkodás új típusú, a tudományos elméletek széles körét felölelő világlámpát követel. Ennek kimunkálási folyamata általában a felsőokta-

tás időszakában kezdődik. Ekkor kell tudatosan és a képzési rendbe illesztve megszervezni a hallgatók kitekintését választott szakmájuk kultúráján túlra.

„Elég a szakmát tudni!”?

Tapasztalati tény, hogy a természettudományi képzettség általában nem kapcsolódik humán kultúrához és megfordítva. Kíváncsi a képzettségű természettudósaink, kutatóink nagy többsége nemegyszer már-már elfogódott gátlásokkal küzdve vesz részt mindenféle nem szakmai beszélgetéseken, mert állandóan kísérőnek véli a veszélyt: olyan témákról, irodalomról, művészetéről, ideológiai kérdésekről kerül szó — amelyekhez nem ért. Egyetemi, főiskolai tanulmányi ideje alatt ő csak a szakmát tanulta, s közben senki nem adott a kezébe könyvet, nem vezették el a zene csodáihoz. No és persze megfordítva is igaz mindez, hiszen még napjainkban is sikk

például irodalmár körökben anyagi ártatlanságú tájékozatlanságot mutatni mindennel kapcsolatban, ami természettudomány. Pedig ennek a magatartásnak a jogossága — ha volt valamikor — már réges-rég lejárt, idejét múlt anakronizmus. Akkor mi tartja még ma is életben? Bizonyosan sok oka van, de legfőbb tényező a szemlélet, amely eleve elutasítja, kontárkodásnak tartja a szakma korlátain, sőt egy másik kultúra határain átlépő kíváncsiságot, érdeklődést.

Napjaink bonyolult világpolitikai folyamatait döbbenetes tudományos felmérései, a művészetek sosem képzelte útjai mindmind közönséget, odafigyelő embereket formáló jelenségek. Eligazodni, jót a férgestől, igazat a hamistól elválasztani, csak a tájékozott résztvevő képes. Mondhatni, hogy olyan tevékenységekhez kell szakismeret, amelyek korábban más századokban, nem tartoztak a kvalifikációt igénylők közé. Am képzési rendszerünk még alig tesz eleget e követelményeknek. Még az olyan viszonylag egyszerű kíváncsiság sem teljesülnek, mint az olvasás megszerettetése hallgatóinkkal.

Könyvek és élmények

Intézetünk — a SZOTE Marxizmus-Leninizmus Intézet — felmérést végzett az orvos és gyógyszerész hallgatók körében, olvasási szokásaikra s olvasmányélményeikre vonatkozóan. Általános érvényűnek mondható megállapítás, hogy hallgatóink mintegy 40 %-a rendszeres olvasónak, tehát havi 2–3 könyv „fogasztójának” tekinthető. Olvasmány élményük túlnyomórészt jó irodalom, döntő többsége színvonalas, élvezetes olvasmány.

Amiért mégis problémákat érzünk a hallgatók művelődési

szokásai láttán, az megerősíti az előzőekben elmondottakat. Olvasmány élményeik csak a rendszeres olvasóknál tükrözik a tudatos kiválasztást, és ezért a magasrendű alkotások is döntően itt, e kategóriánál jelentkeznek. A többiek még inkább kiszolgáltatottak divatnak és pillanatnyi hangulatnak, még kevésbé mondhatják magukat korunk habzó művészi élete részesének. Végzés után pedig, még inkább megnő az elfoglaltságuk, munkájuk kevés szabad időt engedélyez, olvasás, művelődés egyre távolodnak. Különben is ott a szakma, van abban is éppen elég „fehér folt”, ha unatkozónak lenne program. Igazi problémát okoz, hogy mindezek jogos kifogások, mert valóságos dilemmákat fejeznek ki.

Másik oldala e kérdéskörnek, hogy aki a felsőoktatásban nem szokja meg a könyvek szeretetét, a betű éhséget nem érzi olvasási parancsnak, az a későbbiek során nagy valószínűséggel rögződik a nemolvasók táborába. Ezért kell a modern felsőoktatás követelményévé tenni az olvasás megszerettetését, a könyv mindennapi használatát. Bizonyosan összefügg evel a szórakozás-kultúránk, ami olyan gyakran tűnik üres időpazarlásnak. Könyv és aktív pihenés, nagyon is összetartozó fogalmak, de csak a kulturálódás, művelődés magasabb szintjén. Indokolhatja-e valami is, hogy kvalifikált szakmai képzésben részesülő orvos-gyógy-szerész-tanár-közgazdász-mérnök stb. hallgatóink egy része mindentől távol maradjon?

Felmérésünk alapján bizonyosnak mondhatjuk az egyébként is ismert összefüggést: a szülői ház nagymértékben befolyásolja az olvasást, a könyvhöz való viszonyt. Fizikai dolgozók gyermekei — értelmiségi szülők gyermekei, nem szocialista helyzetük szerint különböznek igazán, hanem a gyermekkor, majd az ifjúkor kulturális viszonyaiban. Szinte törvénynek mondható tendencia — kevés könyvű környezet — esetleges olvasó, illetve sok könyv, rendszeres olvasó kapcsolódás. S nagy valószínűséggel mondható, hogy amennyiben itt, az egyetemen nem tudjuk a könyv szeretetére nevelni, a ritkán esetlegesen olvasó hallgatók rétegeit, úgy későbbi könyvkapcsolatuk sem lesz más. Kevés árulkodóbb látvány van, mint a gazdagon berendezett lakás — szegényes könyvállomány. A helyzet ironiája, hogy jó anyagi körülmények, de szűkös kulturális viszonyok egybeesése tovább hagyományozódhat, bár ellentétes jelenségek együttes hatásáról van szó. Eppen ebben rejlik a felsőoktatás közművelődési felelőssége: szakmai kultúrájukon túl az egyetemes kultúra iránt elkötelezetté tenni a hallgatókat. Főlegesen bizonygatni a szocializmus új típusú társadalmi és a sokoldalúan tájékozott, magas szakmai képzettségű emberek tömegeinek összetartozását.

A műveltség eszméje koronként, a történelmi-társadalmi folyamatok meghatározottsága által változott, s így változik ma is. Szocialista kultúránk nem lehet hatékony, sőt létezése kérdőjeleződik meg, ha nem hozzuk létre a kultúra értékeit értő, azokat igénylő emberek közösségét. Igaz, ezt szolgálja a TV, a sajtó, a rádió — de felkínált termékei között képtelen rendjét megtalálni a tájékozatlan.

Politikus műveltség

Kultúráról szólva nem tekinthetünk el a politikai-ideológiai műveltségtől, aminek olyan nagy jelentősége van a végzett szakember társadalmi beilleszkedése szempontjából. Különösen fontosak lennének gyakorlati tapasztalatok, ismeretek, melyek a társadalom hétköznapi életét tükrözik, s így hasznosításuk megkönnyítené az emberi-dologi viszonyok áttekintését. Nevezhetjük ezt alkotmány és állampolgári — ismereteknek, fő céljuk az adott szakterület, s a társadalom kapcsolódásának együttműködésének működési mechanizmusát megérteni, megvilágítani a hallgatók számára. Az ilyen jellegű képzés, gyakran korlátozódik az elméleti tételek elemzésére, holott fontos lenne az adott terület működését irányító jogszabályok ismerete is, főhatóságok és kormányzati szerve-

pének, funkciójának főbb jellemzőit haszonnal sajátíthatnák el a munkaterület leendő dolgozóit. Más kérdés, bár idetartozik, hogy a legkülönfélébb szakmák művelői későbbi, érett szakaszban általában fokozott mértékben érdeklődnek társadalmi jelenségek, problémák iránt. Korunk ideológiai osztályharcában éles küzdelem folyik az egyén világnézetének megnyeréséért, világképük uralásáért a kapitalista társadalom minden eszközzel. És ebben nincs békés együttélés, ezért kibúvó sincs közömbösségre, apolitikus magatartásra hivatkozva. Magasan kvalifikált szakembereinktől joggal elvárható az ideológiai-politikai ismeretek biztonságos kezelése és ennek előkészítő folyamata a felsőfokú szakképzés.

Kulturális értékek elsajátítása, ideológiai-politikai elkötelezettség a szocializmus ügyéért — ez jellemzi a harmonikus, sokoldalú ezért új típusú szakembert. Nehezíti a feladatot, hogy nem ismeretek, adatok megtanulása a cél, hanem ezeken túllépve: a tájékozottság iránti igény felkeltése. Világunk megváltozott viszonyai között a szakember szakmai munkája során társadalmi tevékenységet is végez, és ez társadalmi ismereteket, felelős emberi magatartást igényel.

DR. TRÁSÉR LÁSZLÓ

Collegium Artium

Képzőművészeti szekció:

Március 4. Michelangelo festő és szobrásati művészete. Előadó: Vinkler László.

Március 11. Michelangelo építőművészete. Előadó: dr. Pogány Frigyes.

Március 18. Michelangelo költészete. Előadó: dr. Sallay Géza.

Zenatudományi szekció:

Március 25. A renaissance kórusművészete és hangszeres zenéje: Lassus, Marenzio, Gesualdo, Jannequin stb. Előadó: dr. Káldor János.

Április 8. Három nemzet barokk zenéje: Vivaldi, Couperin, Bach. Előadó: dr. Nagy István.

Április 15. A programzene csirái a bécsi klasszikusoknál: Haydn, Mozart, Beethoven és kortársaik. Előadó: dr. Nagy István.

Április 22. Irodalmi hatások a XIX. század európai zenéjében: Berlioz, Liszt, Chopin, Schumann. Előadó: dr. Nagy István.

Április 29. Irodalmi hatások a XIX. század európai zenéjében: Smetana, Richard Strauss, Muszorgszkij. Előadó: dr. Káldor János.

Május 6. A renaissance orgonamuzsikája. Közreműködik: Koloss István orgonaművész, Gregor József operaénekes és Vassely Gabriella énekművész.

Mindhárom szekció előadásai a fenti napokon este 8 órakor a Természettudományi Kar Béke tantermében (Rerrich Béla tér) lesznek.

Collegium Polytechnikum

Március 24. Tájéka és emberek. Előadó: dr. Andó Mihály.

Április 21. Őrbiológia. Előadó: dr. Horváth Imre.

Május 5. A biológia aktuális problémái. Előadó: dr. Straub F. Brunó. Az előadások a jelzett napon este 9 órakor kezdődnek, a Herman Ottó Kollégium társalgójában.

Art Kinó

Irodalmi alkotások filmkockákon (a 60-as évek filmjeiből). Az előadások időpontja: március 7., március 14., április 11., április 18. Az előadások este 7 órakor kezdődnek, az Auditorium Maximumban.

Filmesztétikai kör:

Vezető: dr. Molnár István. Március 8. Eisenstein; az egyetemes szocialista filmművészet. Március 22. A szovjet hangosfilm és irányzatai.

Április 19. Szemelvények a szomszéd népek filméletéből. Április 26. A magyar filmművészet 1930–45 között.

Az előadások a jelzett napon 1/2 3 órakor kezdődnek az Auditorium Maximumban.

Üldözzük a tarhonyát!

Déli 12 óra. Megkezdődik a sorbaállítás a menzákon. Sornak ugyan nem nevezhetünk, de „a szándék mindenképpen dicsérendő.” Két egyetemista párbeszéd-

26 dolgozóval volt kevesebb a személyzet, tavaly szeptemberben teljes létszámmal indultak. Az úgynevezett „belső munkaügyi problémát” az utóbbi időben

Tervbe vették és meg is valósították az étlap megbeszéléseket. A Móra kollégiumban már volt is, legközelebb a Herman kollégiumba mennek ki.

— Van egy új dolog is, amit az egyetem éttermében, a „Gödörbe”-n nemrég vezettünk be; heti ételajánlat. A hét egy napján kiemelten szerepelnek az étlapon bizonyos ételek. Ezen a héten pénteken például halételek fogyaszthatók. Ezt egy táblán hirdetjük az étteremben. Decemberben vadvacsera volt, ami olyan jól sikerült, hogy este 9 órára semmi étel nem maradt.

— A hallgatók előtt mindig nyitva áll az ajtó, jöhetnek problémáikkal, kérésekkel — fejezi be a beszélgetést Kasza elvtárs.

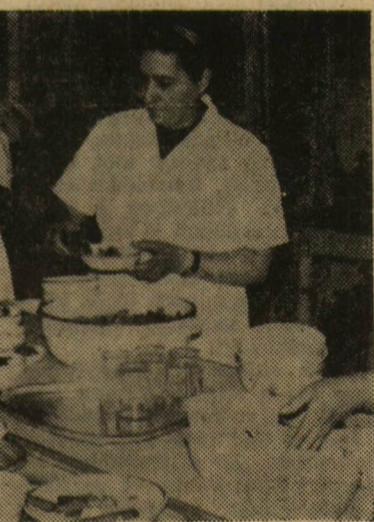
A főiskola Hámán Kató úti menzájának, a 2. sz. konyhának a vezetője **Mocsai Lajosné**. A hallgatók többször jelentkeztek nála azzal a kérdéssel: miért nincs választási lehetőség itt is, mint az egyetemi menzákon?

— Elsősorban munkaerő, helyiség és kapacitás kérdése ez. A KÖJÁL által előírt szabályzatokat be kell tartani, a meghatározott 10 fős konyhai személyzet helyett jelenleg is csak heten dolgoznak, 1400 forint fizetésért! Kevés a dolgozó, kevés a helyiség ahhoz, hogy ezeken a problémákon saját erőből úrrá legyünk.

Pedig minél előbb tenni kellene valamit, mert sok a baj ezzel a menzával. Az ősszel például a szombati leveleket beszüntették munkaerőhiány miatt később a kollégiumi közgyűlés és dr. Nagy Antal főigazgató-helyettes közbenjárásával a szombati „leves ügy” megoldódott. A napi ebéd és vacsora 16 forint fejenként, néhez a heti étrendet úgy összeállítani, hogy ebbe minden beleférjen. Előfordult azonban, hogy vacsorára egy alkalommal „tejberizshez krémet adtak”! A hallgatók nagy felháborodással vették tudomásul a „változatos étrendet”. Magyarán: délelőtt a „Virág”-ból hozott piskótatekeres romlott volt, a helyette késve érkezett krémet pedig már csak a vacsoránál tudták kiadni.

Felvetődik a kérdés: akaratlanul is: mennyiség vagy minőség? Melyik, minek a rovására? Talán mégis változtatni kellene a főiskolai menzán is, hogy az „üldözött tarhonyaszemeket” is megegye valaki.

MADARÁSZ PIROSKA

A pult mindkét oldalán árgus szemekkel figyelik az ebéd adagolását.

ből elilestem néhány mondatfözlányt:

— Szia! Ideálhatok? Allati éhes vagyok!

— Tudod, úgy megviselt a Kovács órája, hogy ha öt percen belül nem ehettek, oda a kondim.

Igy aztán, akik a végén állnak, alig jutnak előre, mert mindig újabb csoportok érkeznek, akiket a haverok, barátok befogadnak. De meddig?!

Milyen is a helyzet az egyetemi és főiskolai menzákon „belül-föl”?

Egy február eleji napon a következő kérdéseket tettem fel néhány hallgatónak:

— Mi a véleményed a menzáról? Elégedett vagy-e a kajával? Ha neked kellene összeállítanod a heti étrendet, milyen ételeket javasolnál?

A válaszokból: — Inkább adjanak kevesebbet, de jobbat!

— En elégedett vagyok, nem tartozom a haspártiak közé.

— Nem tudom miért adnak ilyen nehéz kajákat és ráadásul semmi savanyúság, vagy gyümölcs nincs mellé.

— Üldözzük a tarhonyát!

— Miért nem lehet választani, mi az, hogy egyféle kaja van?

— A vizsgaidőszakban kiadott narancsot „bolhával keresztették”!

— Hát az biztos, hogy nem az otthonit esszük, de valamit enni kell.

— Étrend? Van aki összeállítja?

— Adhatnak bármit, csak jó legyen.

A megkérdezett hallgatók a Semmelweis, a Jancsó, a Hámán kollégiumokban és a 4-es menzán étkeznek. A válaszok meglehetősen változatosak, ellentétesek, ki-ki a maga szájíze szerint mondta el véleményét. Úgy tűnik, az elégedetlenség táborba megfogyatkozott; de hangsúlyozom, hogy csak az egyetemi menzákra!

Hogyan látja a menza körüli problémákat Kasza Pál, az Alföldi Vendéglátóipari Vállalat helyi üzemegegységének vezetője? Változott-e a helyzet az 1973. novemberi „menzai őrjárat” óta? Elmondotta, hogy 3600 emberre főznek itt naponta. 1973-ban

a levelek fizesítése jelentette. Ezt megoldották; visszakerült konyhafőnökönek **Zalai Tóni** bácsi december elején. Tóni bácsi 1972. augusztus elején ment nyugdíjba, a Munka Érdemrend bronz fokozatával kitüntetett mester szakács. Kasza elvtárs rögtön hívta Tóni bácsit, aki készségesen válaszol a feltett kérdésre:

— Hogy volt ez a visszatérés Tóni bácsi?

— „Megtörték”. Baj volt a levelekkel. Most napi négy órában dolgozom, mint szakács-instruktor, az ételek fizesítése a fő feladat. Szívesen jöttem vissza, örülök, hogy azóta nincs panasz a levelekre.

— Az ellátással kapcsolatban nincs különösebb probléma, az áruellátás megfelelő, a hallgatóknak megadunk mindent, ami a kulturált étkezéshez szükséges — veszi át a szót Kasza elvtárs.

— A menza-helyiségekkel kapcsolatban azt tudom elmondani, hogy a 2. menza átalakítás alatt áll, most deszkázzák a falakat, a jövő hét közepére már ez is kész lesz. A legszebb, legkulturáltabb étkezőhelyiség a szeptember 16-án megnyílt 5. menza, ahol a tudományegyetem oktatói-dolgozói étkeznek. A 3. és az 5. menza új mosogatógépet kapott, tiszták, szárazak az edények. Az új gépekkel is a higiéniát próbáljuk biztosítani.

Évek óta csak várunk, csak várunk... (Fotók: G. Bárdos)

AKIKET MEGTALÁLTAK

Az elmúlt év őszén ugyanezen lap hasábjain megjelent egy írás, melyet Mi, előfelvételis, (de jelenleg katonai szolgálatot teljesítő) joghallgatók írtunk. Akkor fájó szívvel vetettük papírra, hogy hiába vártunk első konzultációnkra, látogatókat Szegedről. Kicsit irigykedve figyeltük társainkat, akikhez eljöttek a társ egyetemiek képviselői. Aztán decemberben váratlanul betoppant a JATE jogi karának küldöttsége. (Egyszerre négyen, oktatók és KISZ-vezetők). Percek alatt elfeledtük családöttségünket, s jól sikerült találkozó után magunkban elismertük, hogy kicsit türelmetlenül bíráltunk. Ekkor ingerre meg dr. Dáni Sándor adjunktus, hogy a jövőben rendszeresen vendégül láthatjuk a jogi kar oktatóit, hallgatóit, KISZ-vezetőit.

Január 28-án az ígéretet tett követte. Dr. Papp Ignác docens és dr. Dobler László, a Dékán Hivatal vezetője látogatása során

igazán mindent megtett, hogy néhány órára a laktanyába varázsolja az egyetemet.

Ezen az összejövetelen hangzottak el azok az ötletek és javaslatok, amelyekből a jogi kar állami, párt- és KISZ-vezetése elkészítette az Alakulat, valamint a JATE Állam- és Jogtudományi Karának együttműködési megállapodását.

Azt hiszen, érdemes leírnom, mit is tartalmaz a megállapodás:

— a jogi kar vezetői vállalják, hogy havonta egy alkalommal ellátogatnak az ezredhez és előadásokat, tájékoztatókat tartanak az előfelvételtek számára,

— megszervezik orosz nyelvből az előkészítő foglalkozásokat, — biztosítják a már felsőbb éves (de jelenleg katonai szolgálatot teljesítő) hallgatók részére, hogy havonta Szegeden a jogi kar tanszékeinek oktatóival találkozhassanak,

— lehetővé teszik, hogy évente egy alkalommal tanulmányi ki-

ránduláson ismerkedhessünk Szegeddel és az egyetemmel, — végül jutalmul a legaktívabb „JATE-es” katonák részt vehetnek a Tudományos Diákköri Konferenciákon és az Ifjúsági Jogásnapokon.

Természetesen mindezek valóra válása az alakulat parancsnokságán is múlik. Nagy örömmel és szívesen fogadták az egyetem kezdeményezését. Viszonyosul a jogi kar vezetése azt is vállalta, hogy az ezred politikai rendezvényeire esetenként előadókat, foglalkozásvezetőket küld.

Tavaly ősszel azt írtuk, megfélekedtek rólunk, most azt kell írunk, megtaláltak minket! Hálásak vagyunk mindazoknak, akiknek része van a jó kapcsolatok kialakításában. Tudjuk a folytatás elsősorban rajtunk múlik, s ígérjük, hogy rászolgálunk az egyetem bizalmára.

FABIÁN TIBOR

Értékelünk, tervezünk

A következő félévben sok nagyon szép, de ugyanakkor felelősségteljes és nehéz feladat is vár KISZ-szervezetünkre. A KISZ KB 1974. áprilisi határozata alapján szeptember, október hónapban alapszervezeteinkben elkészítjük az akcióprogramok és ezekkel többé-kevésbé összhangban az egyéni feladattal vállalkozások. Az új mozgalmi év bevezetésével szükségessé válik, hogy most egy rövidebb időszak, szinte pár hónap munkáját értékeljük. Ebben sem lehetünk maximalisták, hiszen az ősz folyamán derekasan kivettük részünket a mezőgazdasági munkákból, segítve ezzel a nehéz helyzetbe kerülő termelőszövetkezeteket. Így kevesebb időnk maradt a vállalkozások teljesítésére.

Értékelésünknek alapul kell, hogy szolgáljon egymás munkájának elbírálásakor a vállalkozások teljesítése, de korántsem csak ez. Értékelünk kell az eddigi munkát, magatartást is. A határozat jól emelte ki, hogy fő feladatunk a KISZ-szervezet kommunista jellegének erősítése. Erről az alapról, a politikai aktivitás oldaláról kell tehát a munkánkat megvizsgálni. Ennek érdekében ha szükséges, bátran éljünk a lehetőséggel, hogy egyes esetekben a közösség, nem hosszabbítja meg azok tagsági viszonyát, akik ezt nem érdemelték ki. Tudnunk kell azonban azt is, hogy ez a komoly számvetés jó nevelési eszköz is, és ha jól élünk vele, további lendületet ad az alapszervi munkához.

Az előkészítő taggyűlések már folynak. Pár hét múlva be kell, hogy fejeződjének az „első taggyűlések” is. A beszámoló elkészítésénél, az egyéni értékelésnél

alapvető a vezetőségek jól szervezett előkészítő munkája, és majd az, hogy az új vezetőségek pontosan átvegyék a feladatokat, a tapasztalatokat. Helyes, ha a „második taggyűlés”, melynek fő feladata a tervezés, az akcióprogram elkészítése és az új tagkönyvek átadása, gyorsan követi az előzőt. Szükséges ez azért is, hiszen az utóbbiakal egyidőben sor kerül a csúcsvezetőségek választására és a kari küldötttervezetekre. Szeretnénk, ha ezzel a munkával március végére, április elejére készen lennénk.

A taggyűlések közötti időszakra legfontosabb feladata azoknak az összejöveteleknek, rendezvényeknek szervezése és megtartása, melyekkel előkészülünk az MSZMP XI. Kongresszusára és a Forradalmi Ifjúsági Napok rendezvényorozatának csúcspontjára, hazánk felszabadulása 30. évfordulójának megünneplésére. Kell, hogy e jelentős események vitáink, politikai rendezvényeink színvonalában is jól érződjenek. Bátran kérjük ehhez a munkához, a párt-szervezet, oktatóink segítségét, most az előkészítő időszakban és majd a kongresszus határozatainak feldolgozásában is. Április közepén-végén szeretnénk összehívni egyetemi KISZ-szervezetünk küldötttervezetét, s itt valamiképpen már összegeznénk is az elmúlt időszak és az elkövetkező két hónap tapasztalatait, tanulságait.

Lesz tehát mit tennünk, de hiszem, ha sikerrel elvégezzük a munkát, büszkék lehetünk az eredményekre. Ehhez a munkához kívánok a JATE KISZ-bizottság nevében is sok sikert.

PAPP ISTVÁN

JATE KISZ-bizottság titkára

SZEGEDI

Egyetem híreiből

A VÁROSI PÁRTBIZOTTSÁG TAGJAI

Február 15-én a megyei tanács-háza nagytermében városi pártértekezletre került sor. A pártértekezlet titkos szavazással 55 tagú városi pártbizottságot választott. Az MSZMP Szeged városi bizottságának több egyetemi, főiskolai vezető is tagja lett, így: dr. Cserhádi István tanszékvezető egyetemi tanár, dr. Fehér István, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola tanszékvezető tanára és dr. Márta Ferenc akadémikus, tanszékvezető tanár. Dr. Márta Ferencet a városi párt-végrehajtóbizottság tagjainak sorába is beválasztották.

BOLYAI EMLÉKÜNNEPSEG

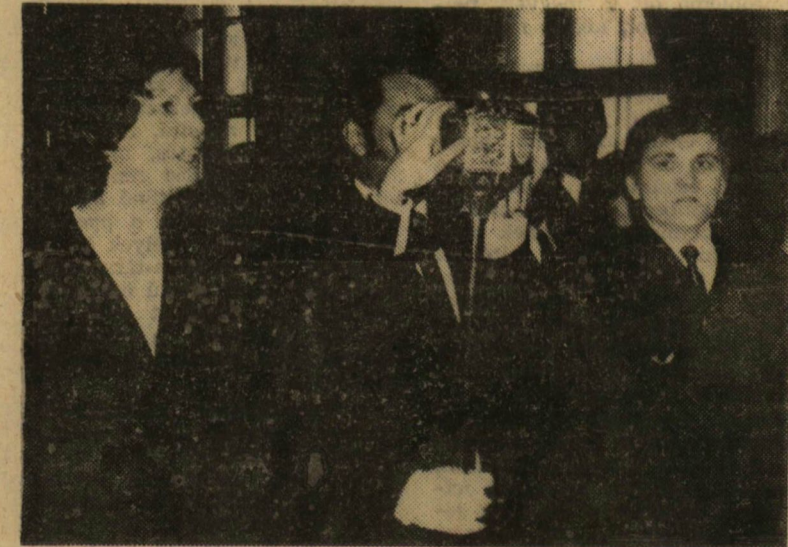
Bolyai Farkas születésének 200. évfordulóján a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének Csongrád megyei szervezete és a Bolyai János Matematikai Társulat szegedi tagozata emlékünnepséget rendezett február 8-án délelőtt a szegedi nemzeti pantheonban levő domborműnél. Az ünnepségen dr.

Tandori Károly, az MTA levelező tagja, egyetemi tanár mondott beszédet.

KUBAI EST

A Kubai Kommunista Ifjúsági Szövetség kezdeményezésére a Magyarországon tanuló kubai diákok 35 tagú csoportja folklor-összeállítást mutatott be február 15-én este az Auditorium Maximumban. Pártunk XI. és a Kubai Kommunista Párt ez évi I. kongresszusa tiszteletére rendezett műsoros esten a József Attila Tudományegyetem részéről dr. Hevesi János tudományos rektorhelyettes, kubai részről pedig Pablo Gainza, a Kubai Kommunista Ifjúsági Szövetség képviselője köszöntötte a résztvevőket. A barátságos hangulatú ünnepség Floreal Chomon magyarországi kubai nagykövet zárszavával végződött.

Az egynapos program keretében a kubai delegáció tagjai délelőtt városnézésen vettek részt, délután pedig megtekintették az algyői olajmezőket.

Doktoravató ünnepi tanácsulást tartottak február 8-án a József Attila Tudományegyetem központi épületének aulájában. Az ünnepségen 84 nappali tagozaton végzett jogász avattak doktorrá.

Gyógyszerészeket és gyógyszerész doktorokat avattak február 12-én délelőtt a Szegedi Orvostudományi Egyetemen. A Dugonics téri központi épület aulájában rendezett egyetemi tanácsulésen a szegedi egyetemen korábban diplomát szerzett 4 gyógyszerész doktorrá, 78 most végzett hallgatót pedig gyógyszerészé avattak.

Doktoravató ünnepi tanácsulást tartottak február 15-én a József Attila Tudományegyetem központi épületének aulájában. Az egyetemi tanács 45 esti és levelezős jogászhallgatót, valamint 13 bölcsész és 30 TTK-s jelöltet avatott doktorrá.

Mítosz. Érdek és szükséglet.

Kovács András: *Bekötött szemmel* című legújabb filmjében a mítosz természetrajzát kutatja. A harmincas években keletkezett Kaszap-kultusz vizsgálja. (Kaszap István székesfehérvári vasutasgyerek volt, jezsuita szerzetesnek készült, de még a szerzetesi újoncán befejezése előtt gyógyíthatatlan betegségben meghalt. Szörnyű fájdalmait, testi szenvedéseit nagy lelki erővel túrta.) Kovács egyik „csodatettének” körülményeit, történetét, a hozzákapcsolódó emberi drámát tanulmányozza. „*Izgatott* — mondja a Filmkultúra 1974/5. számában megjelent interjúban — *mi rejlik a jelenleg mögött? Milyen emberi, társadalmi, pszichológiai háttér van, másrészt, milyen módszerekkel hozták létre ezt a nagy-szabású, országos mozgalmat*”. Vállalkozása Thurzó Gábor: „A szent” című regényének egyik töredékére épít és a filmesszé eszközeivel szinte hozzászólás-ként kapcsolódik a hazai társadalomleleteti vizsgálódások körében a legutóbbi években kibontakozott mítoszkutatáshoz.

A film vázát adó történet 1942-ban játszódik a szovjetek elleni „keresztshadjárat” nagy kudarcai után, a vereségek okozta nagy apátia légkörében. Hőse egy kiskatona és egy frontszolgálatos Káplán. Bálógot, a kiskatonát halálra ítélik, mert várandós feleségéhez akart hazamenni-szólni. A siralomházi beszélgetésben elmondja, hogy semmi megbánni-meggyónni valója nincs, hisz nem vétett semmit. „Éntőlem senki sem kérdezte, akarok-e katonára lenni. A háborút sem kérdezték, semmit. Ennekem ehhez semmi közöm.” Megint a háborúba hajszolt szegényember alakjával találkozunk, aki nem vállal közösséget az urak háborújával, de csak a saját kis családi érdeklődése, a partikularitása szintjén szakít a háborúval. Kovács filmje újra hangsúlyozza, hogy ez szűk körű, súlytalan, kudarca kárhozott szembeordulás, pontosabban még csak nem is szembeordulás.

A siralomházban a halálfélt, szenvedély, indulatok, pánik nélkül fogadja sorsát. Csak az utolsó percekben, a kivégzési színi-játék sokkjában enged a nap ösztökélésének és imádkozik Kaszap István csodatevő közbenjárásáért. A tűzparancs pillanatában bombatámadás zúdul a szomszédos vasútállomásra. Mindenki menekül. A porban és füstben a Káplán elveszti szem elől a cölöphöz kötött Balogot. A tá-

madás múltán a kerítés romjai alól csak a cölöp csonkja és Balog zubbonyának foszlánya kerül elő. Csoda történt? Meghalt? Megmenekült és megszökött Balog? A film nem válaszolja meg közvetlenül kérdésünket. Itt kezdődik a Káplán és a film igazi drámája.

A csodás imameghallgatás híre — mert mindenki hiszi, azt akarja hinni, csoda történt — gyorsan terjed. Csoda kellett a riasztó, kérelhetetlen realitásokkal szemben. Fent és lent is. Az uralkodó körök a tömeghangulat és magatartás hatásos manipulációs tényezőjét látták a Kaszap-kultuszban és ezért kezdeményezték a szenttéavatási eljárást. Illúziót, reményt keltő eszközt, mondván: a Szent megvédi Magyarországot, a Szent a nagy nemzeti seiféség. Szent kellett a szenvedőknek, a háború viharában, sarában verődőknek, a menekülést keresőknek, a hazavágyóknak is. A film jól vázolja ezt az egymáshoz kapcsolódó kettős szükségletet, az anolozetikus és a világos-funkciók összehangolását.

Érzelmetti, hogy akik a csodavárás, a közvetlen valóság megoldhatatlan problémák, lelkizhetetlennek tűnő nehézségeinek illuzórikus megoldását kívánják, illúziókat kellenek, illúziókat vizsgálóknak... Valós szükségletre nőmegoldást keresnek. Kovács kísérletet tesz arra, hogy a film eszközeivel mondja el, a csodában az ember... a kéneletben és a kénelet által avózi le, tartja uralma alatt és alakítja” (Marx) saiat lételételét.

Az egyén a tehetetlen megadában is vágyik a „különbejárati” egvényre méretezett megoldásra. A kiszolgáltatott egyén fátumként viszonyul a jelenségekhez: kikapcsolja valós összefüggéseiből és csak önmagára, saiat világára, partikularitására vonatkoztatja a tényleget. Teleologikusan, egy végválam, egy kívánság, egy életszükséglet alapján közelíti meg, interpretálja az eseményeket. „A mindennapi élet vallásos szükségleteinek alánia az a vágy — írja Lukács György — hogy az események emberi tudattól teljesen függetlenül működő orsági összefüggése olyan teleologikus fordulatot vemen, amely a mindenkori partikularis egvényiség leleméih és leghitelesebb életszükségleteinek megfelel.”

A csoda nem más, mint ez a „teleologikus fordulat”, a célzárúnek értelmezett jelenség egyes mozzanatok kiemelése természete-

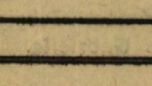
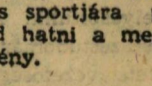
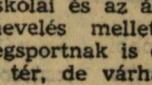
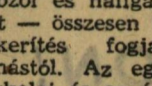
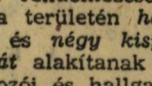
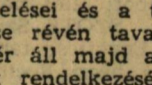
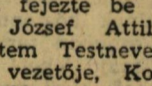
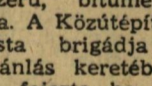
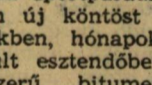
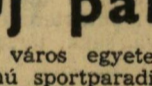
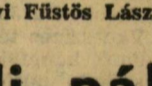
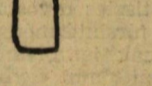
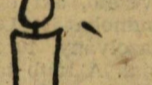
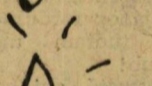
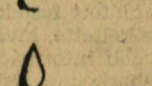
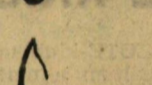
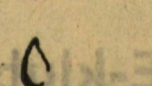
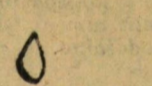
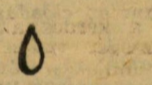
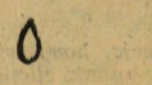
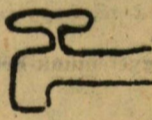
tes folyamataik áramlásából, tényleges okozati láncolatukból. Olyan jelenség, amit az adott körülmények között az emberek nem tudnak és nem is akarnak — hisz csak saját fohászuakat ismerik el motíválónak — pontról pontra elemezni, tényezőkre, tendenciákra bontani.

Kovács megkérdőjelezi ezt a csodát: mi a csoda abban, ami az anyagi valóság egyik ténye, jelensége, alternatívája?

A film második „csodája”, a kórházvontat csodálatos megmenekülése a lebombáztatástól, felfedi, hogy a csodacsínáló imának „semmi rendkívüli sincs abban, hogy a vonat épségben maradt”. A Káplán a kórházvontat, annak lelkesével folytatott dialógusában ismeri fel a csoda képességét, amikor hazafelé tart, hogy tanúskodják Kaszap szenttéavatási vizsgálatán. Rádöbben, felismerve az igazságot, nem terjesztheti tovább a mítoszt és nem is hallgathat. „Nem akarok hazudni többé. Még a hallgatósommal sem.” Innen pedig már csak egy lépés a következő felismerés „mit keresünk mi, a szeretet vallásának papjai a háborúban?” Már a kérdés megfogalmazása is lázadás. Idegyógyintézet jár érte. Ahonnan nincs menekvés. A párbeszéd az orvos-sal, majd a püspökkel csak dramaturgi ráadás. A szakítás és szembefordulás a hittel, vagy kéteylekkel, de továbbra is hinni — elfogadhatatlan alternatívák a Káplán számára.

Kovács filmje értékes kísérlet a ma is élő — lásd csak a kriptopérfilmes versengésről készült kísérőfilmet — világnézeti kérdések felvetésére, elemzésére, filmes feldolgozására. Kísérlet, járatián úton.

DR. BESENYI SÁNDOR

Rend és rendhagyás

Minden emberi nyelv lényegében olyan információs rendszernek tekinthető, amely két alapvető komponensből: egy véges számú (bár gyakorlatilag megszámlálhatatlan mennyiségű) jelkészletből és azoknak a szerkesztési szabályoknak az összességéből tevődik össze, amelyek az egyes nyelvi elemek (szavak, képzők, jelek, ragok stb.) felhasználási lehetőségeit korlátozzák.

A magyar nyelvet anyanyelv-ként beszélők számára természetes, hogy ki-ki a maga mondanivalóját nyelvvezékünk nem sértő formában, azaz helyes magyarsággal mondja el, vagy írja le. A helyes magyarság azonban sok esetben éppen nyelvünk rendszerszerűségével kerül szembe: korlátozza egyes szabályainak érvényesülését, vagy éppen sértéssel a „szabályos” forma helyett kívánja meg „szabálytalan”, a rendszerből kilógó, rendhagyó, kivételes alakok használatát.

A nyelvhelyesség szabályainak megsértésével alkotott formákat nyelvvezékünk helytelennek, torznak értékeli, s ezeket a fülbe, illetve szembeszökő hibákat azonnal észreveszük. E nyelvi hibák közül különösen érdekesek azok, amelyek a magyar nyelvet még csak éppen tanulók (kisgyermek, vagy külföldiek) beszédjében akként keletkeztek, hogy a beszélő a nyelvi rendszer általa ismert szabályait következtetesen alkalmazva jutott helytelen eredményre.

Egyetemünk egyik külföldi hallgatója ezt írta egy kérvényében: „...A kollégiumban csendtelenség miatt nem tudok tanulni...” Meghökkenést szöhasználati tulajdonképpen logikus: rend-rendtelenség, csend...! Hároméves kisfiam mondotta, rámutatva a kiságyra: „En itt alszotam”. Élettevékenységének legfontosabb szava: játszik—játsozott. Logikus tehát: alszik—alszott. Nem ő tehet róla, hogy a magyar nyelv nem ilyen. Ugyanilyen gyermeklogikával keletkeznek az efféle szópárok is: „Ez az enyém lehet? — Enyéd”. vagy „Ez a tiéd? — Tiém.” stb.

Ezekhez hasonló hibák keletkeznek olyan esetekben is, amikor magyar anyanyelvűeket a nyelvhelyesség védelmében saját egyéni nyelvi rendszerük helytelen szerkesztési szabályainak alkalmazásáról igyekeznünk leszoktatni. Az ilyen egyén a helyes szabályt még nem „érzi”, hanem kívülről közelítve meg azt lényegében még csak „tanulja”. A magyar nyelvet beszélők jelentős hányadánál a -ba -be és a -ban -ben rag azonos alakú: „Bement a szobába.” S ugyanígy: „Bent van a szobába.” Rádió és tévényilatkozatokban, nagyobb tömeg előtti felszólalásokban viszont gyakran hallani éppen a köznyelvi norma használatára való törekvés érdekében: „Tervben vettük, hogy...” stb. A köznyelvi ejtés szerint a magyarban nincs semmi hangszabályi különbség a ly és a j betűvel jelölt hangok között. A pája, gója stb. jellegű hibák elleni harc különösen a középiskolákban már odáig vezetett, hogy a szabályvezetőkben megzavarodott gyerekek néha az ellenkező véletelbe esnek, igyekeznek inkább mindent elipszilonnal írni. Így született meg Arany Toldi „estélye”, így módosult az üstökös „pályája”, de még más egyéb ilyen is „belyött”.

Közismert, hogy a „suksük” nyelv elleni harc eredményeként megszületett az „ellen-suksük”, azaz a suksük-től a felszólitó módon is óvakodók ugyan-csak helytelen nyelvhasználatát, jöllehet közben egy középiskolások diák azt írta egy nyelvtani dolgozatában: „A suksük nyelvet nem használjuk, csak felszólitó módban.”

Ezek a sajátos nyelvi „hibák” viszont felvetik azt a nyomasztó kérdést, nem szívalomharca-e az, amit „nyelvünk romlása” ellen a jelenleg érvényes nyelvi normák védelmében ezekkel az egyre szaporodó és egyre általánosabbá váló jelenségekkel (lehet, hogy éppen nyelvünk rendszerének fejlődési folyamatával) szemben folytatunk.

DR. JANURIK TAMÁS

Tömegsport vándorserleg

Az 1974. évi Medikus Kupa színvonalas sporteseményei adták az ötletet az Egészségügyi Minisztérium illetékeseinek, hogy vándorserleget alapítsanak a tömegsportban legjobb eredményt elért egyetem jutalmazására. A versenyben — amely minden év február 1-től, a következő esztendő január 31-ig tart — az orvostudományi egyetemek hallgató- és dolgozó közösségei vehetnek részt.

A Tömegsport Vándorserleg versenyek rendezését a szervező bizottság irányítja, amelynek tagjai: az orvostudományi egyetemek ifjúsági és tömegsport vezetői, az egyetemek testnevelési tanszékeinek (csoportjainak) vezetői, valamint az egyetemi KISZ-bizottságok sportfelelősei. (A szervező bizottság munkáját a Szegedi Orvostudományi Egyetem KISZ Bizottsága adminisztrációs lehetőségek rendszeres biztosításával is támogatja, segíti a bizottság összehangoló tevékenységét.)

A versenykiírás értelmében kispályás labdarúgásban, vala-

mint férfi- és női kosárlabdában csoport, évfolyam, majd kári bajnokságokat rendeznek és az itt győztes csapatok képviselik egyetemüket az országos vetélkedőn. Asztaliteniszben — csoport, évfolyam, illetve kári bajnokságok rendezése után, — az első három helyezett férfi és az első három helyezett női versenyző vehet majd részt az egyetemek közötti tömegsport versenyen. A rendezvényeken a Nemzeti Bajnokságban szereplő versenyzők nem vehetnek részt.

A Vándorserleg és annak elnyerését bizonyító oklevél átadása minden évben a Medikus Kupa küzdelmek záróünnepségén, azzal egyidőben és azonos helyen történik. A versenyzőszak alapján győztesnek nyilvánított egyetem a következő periódus eredményhirdetéséig őrzi a vándorserleget, amely akkor marad véglegesen a tulajdonában, ha három versenyzőszakban elhódítja. Várhatóan ez a tömegsport akció ösztönözleg hat majd az egyetemi közösségek rendszeres testedzésére.

A LENDÜLET SC tervei

Február 6-án tartotta idei első közgyűlését a SZOTE—Lendület SC. Dr. Gecse Árpád vezetője után a közgyűlés szölvője, dr. Faredin Imre ismertette a napirendet, majd dr. Gecse számolt be a 74-es év eredményeiről és az idei tervekről. (Az elmúlt év eredményeiről újságunk rendszeresen tájékoztatott, így most inkább néhány szakosztály idei terveiről írunk.)

A tömegsportért a legtöbbet az asztalitenisz szakosztály tette tavalay az egyetemünkön szervezett versennyel. Idei tervük több első bevonása a csapatba, és a jobb helyezéért való küzdelem a főiskolai bajnokságon.

A női kosárlabda csapat egyik legsikeresebb évét zárta: veretlenül nyerte a Medikus Kupát. 75-ben fiatalítani kell a csapatot, de tartani szeretnék jó eredményeiket. Az egyesület edzőt biztosít számukra és terembérlettel segíti elő a minél jobb felkészülést.

A férfi kosárlabdázók célkitűzései: megtartani a Medikus Kupát, az első helyezést, s a Városi Bajnokságon előrelépni a harmadik helyről.

A férfi kézilabdázók 75-ös tervei: részvétel a Téli Teremkupa Bajnokságon, melyen az elmúlt évben első lettek, valamint jó szereplés a főiskolai bajnokságon és a Medikus Kupán.

A női kézilabda csapat a Városi Bajnokságot veretlenül nyerte a Téli Terem Kupán első lett. Ebben az évadban az utánpótlás szép reményekre jogosít fel a megyei és főiskolai bajnokságon, de szeretnének eredményesebben szerepelni a Medikus Kupán is.

A női röplabdázók a Téli Terem Kupán második helyezést

érték el, jól szerepeltek a városi bajnokságon és a Medikus Kupán. Az idén még jobb eredményekért küzdenek.

A férfi röplabda csapat problémája, hogy nincs megfelelő ellenfél, s így nem tudják felmérni valódi képességeiket. „Erő-felmérésként”, barátságos mérkőzéseket terveznek a DELÉP csapatával. Beneveznek a főiskolai és megyei bajnokságba.

A teke-szakosztály az egyetlen, amely csak egyetemen dolgozók-ból áll. Meglehetősen nehéz körülmények között sportolnak, szeretnék, ha idén enyhítenének gondjaikon.

Az egyesület elnökségének beszámolója után a Számvizsgáló Bizottság kapott szót. Fülöp Tivadár elmondta, hogy a szak-szervezet az idén 16 ezer forinttal járul hozzá a személyi költségek fedezéséhez — ez kétezer forinttal több a tavalyinál. 1975-ben a sportklub közel 400 ezer forintot kap az Egészségügyi Minisztériumtól a tömegsport fejlesztésére, modernizálására. Ezen összeg, egy részét arra szánják, hogy a pályákra világítást szereltesse.

A közgyűlésen a hozzászólók többek között arról szóltak, hogy egyre nő a sportkör vagyona, a sportolók azonban nem vigyáznak kellőképpen a felszerelésekre. A sportszereket nem viszik vissza, vagy idegen holmik kerülnek a szertáros kezébe, több sportszer hiányzik. Felhívták a sportolókat a társadalmi tulajdon fokozottabb védelmére, az anyagi felelősség vállalására. Bevezésésként itt adták át a női kézilabda-csapatnak a Téli Terem Kupán szerzett első helyért járó érméket.

F. K.

Hegyi Füstös László karikatúrája

Új pályák

A város egyetemistáinak első számú sportparadicsomja az Ady téren új köntöst ölt ezekben a hetekben, hónapokban. Még az elmúlt esztendőben elkészült a korszerű, bitumenes kézilabda pálya. A Közútépítő Vállalat szocialista brigádja kongresszusi felajánlás keretében rekord idő a.ttt fejezte be a szakmunkát.

A József Attila Tudományegyetem Testnevelési Tanszékének vezetője, Kovács Iván elképzelései és a tervek kivitelezése révén tavasszal több játéktér áll majd a sportolni vágyók rendelkezésére. A futball-pálya területén három tenispályát és négy kispályás futball-pályát alakítanak ki a JATE dolgozói és hallgatói. A játéktér-eket — összesen hetet — magas drótkerítés fogja elválasztani egymástól. Az egyetemi, a középiskolai és az általános iskolai testnevelés mellett az egyetemi tömegsportnak is otthona lesz az Ady tér, de várhatóan az egész város sportjára pezsdítőleg fog majd hatni a megújított létesítmény.

Különös túrára vállalkozott 7 bölcsész hallgató Szalacsek Margit, Lehoczki Ágota, Kunszt Márta, Lehel Ágnes, Hudinák Erzsébet, Szabó Lajos és Kecskés János. Február 8-án reggel indultak el Budapestre. A fővárosunk felszabadulásának 30. évfordulója alkalmából tett emléktúrájukat a budapesti koszorúzási ünnepségen fejezték be. (Fotó: G. Fárdos)

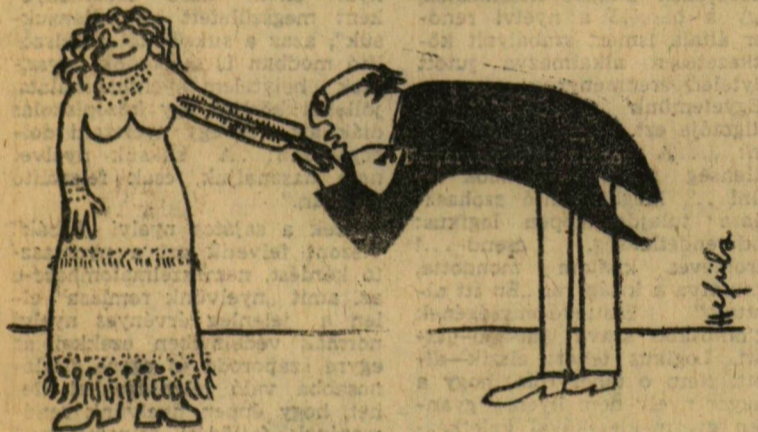
Jogászbál

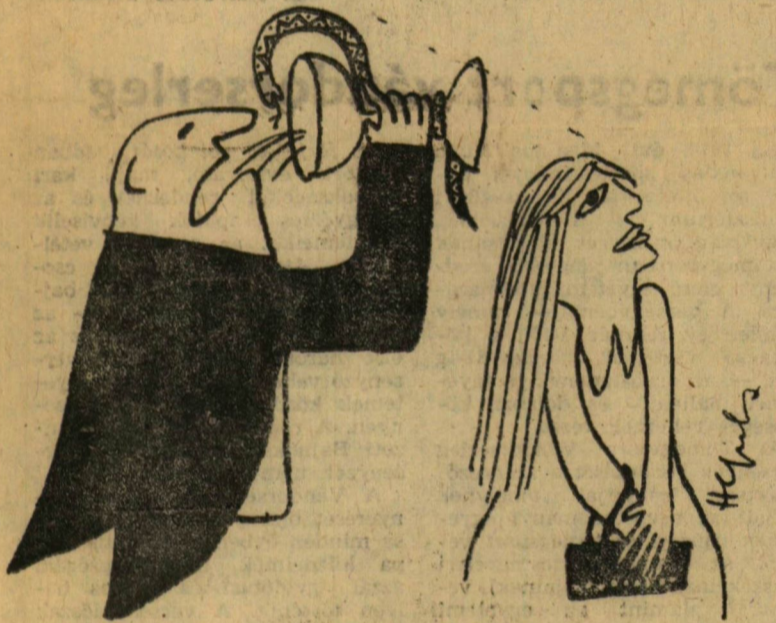
Tanárképzés nagyestélyi

Fogorvosok jelmeze

Orvosbál

Gyógyszerész bálón

Apró hibák

Az ország-világ előtti szereplés mindig felemelő, nagyszerű dolog. Ennek egyik lehetősége a televízió, ami igyekszik a priviligiumát kihasználva minél több embert pódiumra állítani. Jó szándékkal felvértezve elindít hát egy vetélkedőt, melynek főszereplői a tanárképző főiskolák hallgatói. A kivitelezés útján haladva óhatatlanul is kisebb-nagyobb hibák támadnak, melynek hátrányait valakiknek viselni kell! Milyenek ezek az apró (!) hibák?

Például olyan, hogy a versenyben összehívott két teljesen különböző fajsúlyú város, névszerint Hajdúböszörmény és Békéscsaba. És ez a fő hiba. A többi már következmény: hogy érzi ezt mindenki, a stáb, a műsorvezető. Igyekeznek tehát a már alaphelyzetben kibillent mérleget lehetőségeik felhasználásával elensúlyozni. S hogy mik ezek a lehetőségek? Ilyen a műsorvezető beleszólása (amely természetesen szükséges), de adott helyzetben a mit, mikor és hogyan irányíthat, befolyásolhat és döntővé válhat.

Más a záróképek kameramunkájának apropóján idézet a Film, Színház, Muzsikából; (ezt önkritikusan az RTV újság is leközölte.) „A Hazai esték” igazságtévő társadalmi zsűrijének szavazatai nyomán kipottyant egy-két

könnyesepp a vesztesnek látszó csapat egyik lánytagjának szeméből. A kamera szemérmesen ugyan, de megmutatta. És ez a kép, érezhetőleg ellenkező fordulatot adott a népi villanyzavazásnak.”

Azután már a városok fajsúlyával nincs baj. (Dunaújváros, Tatabánya), minden rendben megy. Okulva a kritikából, a villanyzavazás titokban történik. De melyik az a pártatlan város, amelyik a „csatát” eldönti. A versenyben résztvevő Egertől karnyújtásnyira levő Miskolc (mely a társadalmi zsűrire fittyet hánnyva az Egerre való szavazáskor még talán a Lenin Kohászati Műveket is üzembe hozza).

Visszatérve az írás elején levő gondolathoz: a hátrányokat valakinek viselni kell. És az a dolog baljós kicsengése, hogy az imént felsoroltaknak a szegedi főiskolások itták meg a levét. Fölmerül a kérdés, elkerülhető lett volna mindez? Természetesen: nagyobb körültekintéssel, jobban odafigyelve és el is kellett volna kerülni, mert a felszabadult játék, versengés nem tűr semmiféle „árnyékot”. Mindezt ellenére s annál inkább; dicséret főiskolánk azon hallgatóinak, akik résztvettek az országos versenyben: állítjuk, nem hoztak szégyent az alma materukra.

LAZANYI JÓZSEF

Bosszantológia

1. Csak a nevető harmadik nem harcol az előléptetésért.
2. Helyén van az esze — csak nem ott keresi.
3. A harácsolás — magánygyűtemény, mások elől.
4. Egy gondolat bánt engemet. Az is másé.
5. Az építőipar új technológiája a köntörfalazás.
6. Barátom audiovizuális típus. Se hall, se lát.
7. Az alkoholista hosszúpést váltott.
8. A magyar futballnak hagyományja van. Már csak labdarúgó kellene.
9. Annnyira analfabéta, hogy még a szeméből sem lehet semmit kiolvasni.
10. Nálunk az idegen nyelvet vagy beszélik vagy tanítják.

(Az Universitas-ból)

Típusvázlatok

A TISZTA EMBER: ki sem látszik a vízből.

A JÓ EMBER: nem is él.

A PRECIZ EMBER: mindig mindent megtalál, csak a kérdésekre a választ nem.

A SIKERES EMBER: állandó rettegésben él, önmagától is retteg.

A BÁTOR EMBER: következetesen ostromozza a már feltárt hibákat.

A PONTOS EMBER: sosem téveszt el semmit, csak az élet szintjét.

AZ ELHIVATOTT EMBER: nem tud egy lépést sem tenni, mert nem hivatatták sehova.

A LELKES EMBER: mindig magasra tör, de tudja, hogy mindig a mélyben találja magát.

A NYÜZSGŐ EMBER: pályáján törellenül jut előre, csak élete végén ébred rá, hogy semmire sem jutott.

(A mi egyetemünk-ből)

Apraja

— Ön azt akarja, hogy írjam alá az indexét, annak ellenére, hogy sosem láttam az előadásaimon?

— Bocsánat, tanár úr, de ön összetéveszt egy kollégámmal, aki nagyon hasonlít rám és tényleg nem jár előadásokra.

SZOTE-klub!

Elmentem a SZOTE-klub mellett, s bekukucsoltam a nyitott ablakokon. A bent látott festékesvödör, a létra felkeltette kíváncsiságomat, s bővebb információért Kormos Tiborhoz, a klub kulturális előadójához fordultam. A következőket tudtam meg: újjászületik a klub!

Lesz egy klubvezető, aki egyben a klub gondnoka is. Lesz fényképes klubigazolvány, 10 forintos tagsági díjjal. A klub tagja lehet minden tisztos orvostanhallgató, és a társintézmények hallgatói is kapnak igazolványt. Készül a klubstúdió, ami egyben az Apáthyé is lesz (ebben a Jancsó stúdió segít). Van színes tévé és stereo lemezjátszó, hangfalak és erősítők! Új székek, puffok, asztalok! Ruhatár! Játéktér — asztali foci, kártya, sakk, társasjátékok!

Február 10-re tervezték az átadást, de a határidő kissé „eltolódik”. Sok a munka; a falak, ajtók, ablakok festése, a belső átalakítás sok időt vesz igénybe. Ebben a munkában mi, hallgatók nem tudunk segíteni — három munkás dolgozik, akiket a Gazdasági Hivatalnak köszönhetünk. Takarítani azonban társadalmi munkában majd lehet!

A műsorajánlatból: Midi-mozi; Country zenekar; SZOTE Színpad; Muzsikás Együttes; táncház; meghívták a pécsi Rectocop Színpadot; néprajzi kör; SZOTE-alkotókör indul.

F. K.

PARDON!

Lapunk legutóbbi számába sajnálatos sajtóhiba csúszott, amit ezúton helyesbítünk. Az MSZMP Bölcsészettudományi Kari alapszervezete vezetőségének tagja nem Hodács Gabriella, hanem Kovács Gabriella.

— Hm. Meglehet — és aláírja az indexet.

— Kamatt.

(A Jövő mérnöké-ből)

Közgazdász félreértelmező szótár

Egyetem: tetszőleges méretű, komoly épület. Legfőbb jellemzője, hogy két előadóval és három szemináriummal mindig kevesebb van benne, mint amennyire szükség lenne. Épületében 8—16-ig tanítás van, 16—18-ig KISZ-gyűlés, 18—22-ig esti egyetem. Az éjszakai és hajnali kihasználás terveit most készítik.

Évfolyam: diákok és tanárok mesterségesen kialakított rendszere. Az „osztálytársadalomnak” különböző rétegei vannak, így: van a fő-főtársadalmi munkások rétege és az al-társadalmi munkások rétege. Közös jellemzőjük, hogy egyik sem csinál semmit, mert mindegyik a másikat szervezi. Van egy réteg, amelyik majd az egyetem után vállalatigazgató szeretne lenni és van egy, amelyik nem. Ez a réteg azonban elenyészően csekély.

Fejlődés: minden, amit akartunk és minden, ami lett. Fejlődésellenes: a zsúfolt közlekedés, a hó, az eső, a szárazság, a korszerűtlen előadótermek és ha valaki ragaszkodik ahhoz, hogy 33-as cipőben járjon.

Gazdasági szociológia: Végy 1 kilogramm tudományos szocializmust és 1 kilogramm gazdaság-statisztikát, rázd jól össze, keverd habosra másfél órán át. Kivajazott, kiliszteztett tepsiben, lassú tűzön süssük szép pirosra.

Kereskedelmi esztétika: régebben azzal mérgezték a hallgató-ságot, hogy szép az, ami érdek nélkül tetszik. A mai kereskedelem új tartalmat adott az esztétika fogalmának: szép az, ami kapható.

Krónikus munkaerőhiány: új vívmány. Egyesek szerint a krónikus munkaerő-fejlesztéssel függ össze.

Szocialista összeköttetés: Gyakran használt, szóösszetétel, holott a valóságban ilyen fogalom nincs! (?) Vagyis; az összeköttetés, a protekció — jelző nélkül — nem új dolog, nagyon is régi. A legutóbbi harminc évben azonban volt egy időszak, amikor titkolni kellett a létezését. Amióta ismét nyilvánosságra lépett „szocialistának” hívják. Miért?

(Az Universitas-ból)

— Mit mondott a tanár az első órán?

— Semmit.

— És a másodikon?

— Ugyanazt ismételte.

— Apuka: A kisfiam nagyon okos, ugye, tanár úr? Olyan eredeti ötletei vannak.

— Igen, különösen a helyesírás területén.

Szociális segély osztásánál:

— Elhoztad a szegénységi bizonyítványodat?

— Húú, tényleg, lent felejtettem a kocsiban.

Kollégiumban: Vidéki srác papája kopog az egyik szoba ajtaján:

— Itt lakik Folybele Ivó?

— Itt, csak tessék a fal mellé támasztani, majd később behúzzuk.

Két harmadéves hallgató beszélget.

— Öregem, nem tudom, mi van velem. Eddig jól bevált szokásomhoz híven a vizsgaelőtti nehéz pillanatokat az italszarnokban szoktam tölteni egy száraz pogácsa és egy korsó sör mellett. Tavaly mindig sikerült a vizsga, de az idén épp most rúgtak ki harmadszor. Lehet, hogy nem elég száraz a pogácsa?

Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Két uszorás sákkozók. Egyszer csak megszólal az egyik:

— Bocsánat uram, meg tudná mondani, merre találok a Huszonötödik színházat?

— Hát, úgy sorszáma szerint nem tudom, de talán, ha a nevet mondáná...

Új módszer

Közel másfél éve dr. Kedvessy György egyetemi tanárnak, a SZOTE Gyógyszerésztudományi kar dékánjának kezdeményezésére új megoldást vezettek be a karon. A kandidátusi értekezések munkahelyi vitáját a jelöltek nem szűk körben, csupán, az intézeti munkatársak jelenlétében tartják meg, hanem kari keretben, a nyilvánosság bevonásával, szélesebb körben. Az értekezés vitáján résztvesznek a kari társintézetek, a SZOTE és a JATE meghívott oktatói, sőt az ország különböző intézményeinek az adott értekezés témakörében járatos szakemberei is.

A közelmúltban a kar négy oktatója értekezésének munkahelyi vitája zajlott le az említett módon: dr. Stájer Géza (Gyógy-szerész Vegyinti Intézet), dr. Regdon Géza, dr. Selmecei Béla és dr. Erős István (Gyógy-szerész-technológiai Intézet). Tekintve, hogy ez a megoldás mind a jelöltekre, mind az intézetek számára igen hasznosnak bizonyult, a kandidátusi értekezések munkahelyi vitájának ezt a formáját a jövőben is alkalmazni kívánják.

S. B.

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP Bizottságainak lapja. Megjelenik: havonta kétszer. Felelős szerkesztő: Dr. Szabó Magdolna. Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat, Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10. Postacím: 6740 Szeged. Telefon: 13-500. Telex: 82-282. Felelős kiadó: Kovács László Igazgató. Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 13-198. A lapot nyomja: a Szegedi Nyomda, 6720 Szeged Bajcsy-Zsilinszky E. u. 28. A lapot az intézmények pártbizottságai terjesztik.

KÁLMÁN GABRIELLA